

Revistă de
analiză și
informație
culturală

www.globalartfusion.com • www.cichirdan.ro • cichirdan@yahoo.com

CULTURA

Vâlceană

ISSN 1844 - 2358

ISSN-L 1844 - 2358

Anul VIII • Nr. 110 • mai 2015 • editat de INTOL PRESS sprijinit de ECOSTAR 21 • www.culturaarsmundi.ro

TRIPLA SEMNIFICAȚIE A ZILEI DE 9 MAI

Gheorghe PANTELIMON

„Necesitatea cunoașterii trecutului patriei e o cheazășie a afirmării naționale” (Mihail Kogălniceanu)

9 Mai reprezintă o dată istorică esențială cu multiple semnificații. Ea marchează Ziua Independenței de Stat a României, Ziua Victoriei Națiunilor Unite asupra Germaniei naziste, care a însemnat sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și Ziua Europei. În 2015 s-au celebrat 138 de ani de la cucerirea independenței de stat a României, 70 de ani de la victoria coaliției națiunilor unite în cel de-al Doilea Război Mondial și 65 de ani de la declanșarea unei construcții la nivel european.

Pentru sărbătorirea evenimentelor în toată țara au fost organizate manifestări științifice, culturale, militare și spirituale. În județul nostru Direcția Județeană pentru Cultură, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”, Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu”, Forumul Cultural al Râmnicului, Biblioteca Orășenească „A.E. Baconsky” Călimănești, unitățile de învățământ au inițiat dezbateri, mese rotunde, concursuri de cultură generală, de desen, expoziții, lansări de carte etc. Vâlcenii și oficialitățile au sărbătorit ziua de 9 mai la Ansamblul Monumental Statuia Independenței și pe plauoul din fața Instituției Prefectului. Au fost prezenți Dumitru Cornoiu, prefectul de Vâlcea, președintele Consiliului Județean Gheorghe Păsat, vicepreședinții Romulus Bulacu și Dumitru Persu, primarul Râmnicului Ion Gigi Matei, viceprimarul Vasile Cocoș, consilieri județeni și municipali, parlamentari, reprezentanți ai instituțiilor și ai partidelor politice, cadre didactice și elevi de la școlile din municipiu, preoți, ziariști etc. În cadrul ceremoniilor militare și religioase s-au intonat Imnul Național, Imnul Uniunii Europene, s-a arborat Drapelul Național al României și Drapelul Uniunii Europene, s-au rostit discursuri, s-au depus coroane de flori, iar festivitățile s-au încheiat cu defilarea Gărzii de Onoare. Cu acest prilej au fost reconstituite momentele decisive ale acestor evenimente, care au înrăurit istoria și evoluția României, în corelație cu situația din Europa, pe care le vom consemna în mod succint. În urma conflictului european numit Războiul Crimeei (1853-1856) în care Rusia a înfruntat Turcia dar și unele puteri occidentale, Congresul de la Paris (februarie-martie 1856) a înlăturat protectoratul rusesc asupra principatelor române, care au intrat sub garanția statelor europene. Conferința de la Paris (martie-august 1858), a celor șapte puteri europene, a decis numele de Principatele Unite ale Moldovei și Țării

Românești cu domnitor, guvernare și adunări separate. La 5/24 ianuarie 1859 prin dubla alegere a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, s-a realizat prima unire statală (Unirea cea Mică) a Moldovei cu Țara Românească. Abdicarea forțată a lui Cuza, la 11 februarie 1866, a adus un domnitor străin, pe prințul Carol de Hohenzollern - Sigmaringen, care va conduce țara la obținerea independenței de stat în 1877. Pe 9 mai Mihail Kogălniceanu, ministru de externe, a rostit cuvinte cu o mare încărcătură istorică: „Suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare”.

După aproximativ două decenii de la Primul Război Mondial (1914-1918), disputele teritoriale neîncheiate în Europa au provocat declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial (1939-1945), un conflict aspru, sângeros. La 30 ianuarie 1933, Adolf Hitler a devenit cancelar al Germaniei. Instaurarea dictaturii naziste, favorizată și de criza din 1929-1933 a dus la declanșarea la 1 septembrie 1939, de către cel de-al Treilea Reich, a celui mai mare conflict militar, politic, economic și diplomatic din istoria omenirii. La sfârșitul anului 1945, în această conflagrație era implicată aproape întreaga lume. În ianuarie 1945, sovieticii au intrat pe teritoriul Germaniei. Pe 21 aprilie Armata Roșie a atacat Berlinul, iar pe 2 mai a fost finalizată cucerirea capitalei germane. Pe 30 aprilie Hitler s-a sinucis, iar forțele germane s-au predat pe 7 mai. Pe 8 mai Churchill, Stalin și Harry Truman, noul președinte al Statelor Unite, au anunțat că generalul Wilhelm Keitel, șeful statului major general al armatei hitleriste se predase necondiționat cu o zi înainte. Acesta a semnat, pe 9 mai 1945, Actul de Capitulare Necondiționată a Germaniei.

Distrugerile umane și materiale cauzate de război au fost imense. Estimările cu privire la numărul victimelor oscilează foarte mult, iar războiul s-a soldat cu circa 35-60 de milioane de morți, milioane de răniți și oameni rămași fără adăpost. România a suferit și importante pierderi teritoriale. De aceea este necesar ca toți șefii de state și de guverne din întreaga lume să înțeleagă că asemenea grozăvii nu trebuie să se mai repete niciodată. Această conflagrație mondială de proporții a modificat întregul curs al omenirii din sec. XX. Antagonismul puternic manifestat între SUA, URSS și aliații lor, cunoscut sub numele de Războiul Rece, a influențat evenimentele pe plan

mondial din următorii 45-50 de ani. După actul dela 23 august 1944, când România a întors armele împotriva Germaniei, în martie 1945 a fost impus guvernul pro sovietic, condus de Petru Groza și a fost instaurat un regim socialist. După Revoluția din decembrie 1989 România a devenit un stat democratic. În 2004 a devenit membră a NATO, iar în 2007 membră a Uniunii Europene, organizație internațională care reunește douăzeci și opt de state europene și coordonează politicile economice, sociale și de securitate comune. UE reprezintă una din modalitățile de integrare europeană după cel de-al Doilea Război Mondial. Pe 9 mai 1950 fostul ministru de externe al Franței, Robert Schumann, a propus promovarea unității militare și economice europene (Planul Schumann), care a dus la crearea CEE. Decizia ca această dată să reprezinte Ziua Europei a fost luată în 1985 la summitul de la Milano. Oficial, UE a fost creată prin Tratatul de la Maastricht (Olanda), care a fost semnat la 7 februarie 1992 și a intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993.

Toți trebuie să fim conștienți de faptul că viitorul României este legat indisolubil de Uniunea Europeană, fiindcă Europa stă la baza civilizației, culturii, științei, tehnologiei moderne, fiind un centru al civilizației și culturii mondiale. Problema fundamentală rămâne integrarea mai rapidă a țării noastre în spațiul european, dezvoltarea sa la nivelul noilor standarde. În opinia noastră trebuie intensificate preocupările pentru cunoașterea temeinică, aprofundată, a problematicii complexe a Uniunii Europene, în toate domeniile. În acest scop, Guvernul României, unitățile de învățământ, instituțiile de cultură, asociațiile neguvernamentale, presa scrisă, televiziunile, ar trebui să desfășoare o activitate mai susținută, permanentă, sistematică. În context, cunoașterea Uniunii Europene ar trebui introdusă ca disciplină de studiu în învățământul gimnazial și liceal. Celebrarea zilei de 9 mai ne oferă un minunat prilej să ne afirmăm sentimentele de profundă recunoștință față de cei care s-au jertfit pentru independența țării, pentru apărarea gliei strămoșești și de încredere într-un viitor mai bun al României, integrată în marea familie europeană.

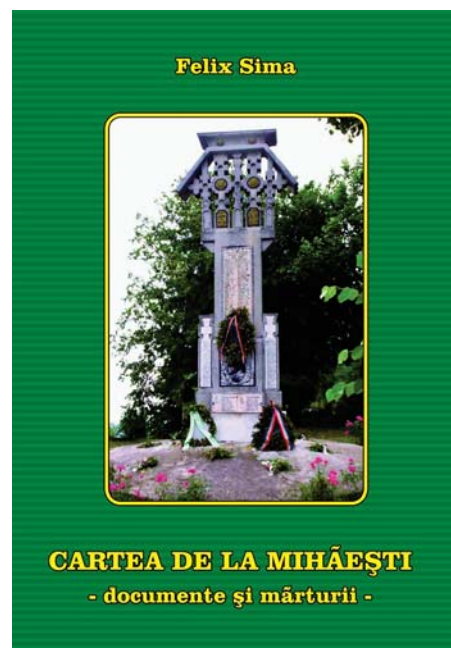
CARTEA DE LA . . . SAN MIHĂEȘTI

Ion SOARE

Pentru Poetul FELIX SIMA, cercetarea istorică (în primul rând, istoriografia și istoria culturii) nu este un simplu hobby, ci o preocupare probând consecvență și „antecedente” serioase, căreia scriitorul i-a dedicat o parte apreciabilă din timpul vieții sale! O dovedesc cu prisosință cele două ediții de restituire a personalității și operei mihăeșteanului Dragoș Petroșanu – întemeietorul istoriografiei vâlcene, precum și studiile și articolele pe teme istorice publicate în diferite periodice. Volumul care se lansează chiar în ziua de Rusalii – *Cartea de la Mihăești. Documente și mărturii* (Râmnicu-Vâlcea, Editura FOCUS, 2015) se adaugă, iată, demersurilor creative ale autorului în domeniul acestei importante științe. Înțelegând în mod corespunzător aprecierea marelui istoric Nicolae Bălcescu, care considera istoria „cea dintâi carte a unei nații” și fiind îndrăgostit iremediabil de vatra care l-a ivit, Felix Sima a adunat în volum un număr impresionant de mărturii documentare despre satele acestei mari, vechi și frumoase localități a județului Vâlcea (devenită comună prin *Legea comunală* din 1864), pentru a oferi mihăeștenilor prima lucrare cu

caracter istoric, a vetrei lor strămoșești.

Bun cunoscător al acestui gen de scrieri, autorul și-a intitulat volumul printr-o parafrază a faimoasei cărți a lui Axel Munthe (*Cartea de la San Michele*), înnobilând astfel, încă o dată, așezarea strămoșilor săi. Onest cu sine și cu virtualii cititori, autorul și-o subintitulează *Documente și mărturii*, pentru a sublinia de la bun început faptul că nu este vorba despre o monografie, necum despre o istorie. Meritul principal al său constă, așadar, în strângerea dovezilor istorice despre comună și oamenii săi, citându-se de fiecare dată sursele și alcătuiind astfel o prețioasă bază documentară pentru viitoarea monografie a comunei – pe care, eventual, o va elabora chiar el! Felix Sima a procedat ca un istoric

adevărat și responsabil, într-o polemică subtextuală cu autorii „impresioniști” - cei care scriu istoria „după ureche”, după legende și povestiri locale, sau înlocuiesc știința istorică propriu-zisă, cu filosofia acesteia!

Deși autorul este parcimonios în comentarii, limitându-se, de regulă, la reproducerea brută a textelor documentare, am distins printre rânduri (și dincolo de documente!), și alte trăsături semnificative ale cercetătorului: pasiunea pentru activitatea de cercetare, dorința mistuitoare de cunoaștere și - mai presus de toate - sensibilitatea deosebită și profunzimea cu care el percepe istoria locului și a oamenilor care l-au sfințit, în curgerea inexorabilă a timpului. Elocvent în acest sens și de o mare frumusețe, este poemul de pe coperta IV a cărții, text care se constituie într-o concisă, autentică și emoționantă istorie lirică a localității, deconspirându-l pe poetul de talent și, deopotrivă, pe artistul Felix Sima, a cărui dragoste pentru glia natală este adâncă și pioasă. În grila aceasta de percepție - a lui și a noastră -, lucrarea putea să se numească la fel de bine, păstrându-se în limitele parafrării, *Cartea de la . . . San Mihăești!*

FESTIVALUL NAȚIONAL DE DRAMATURGIE „GOANA DUPĂ FLUTURI”, EDIȚIA A VII-A, 2015

Ion I. PĂRĂIANU

În zilele de vineri, 8 mai, și sâmbătă, 9 mai, 2015, în organizarea Consiliului Județean Vâlcea, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vâlcea în parteneriat cu Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea; Teatrul „Ariel” Rm. Vâlcea; Consiliul Local - Primăria Comunei Tetoiu; Școala gimnazială Țepești - Tetoiu și Biblioteca Tetoiu s-a desfășurat Festivalul Național de Dramaturgie „Goana după fluturi” ediția a VII-a.

Juriul festivalului: Mircea M. Ionescu, Președinte;

Membri: Marinela Țepuș, director al Teatrului „Nottara” București; Monica Andronescu, director al Revistei de Teatru „Yorick.ro”.

Mihai Lungeanu, regizor, Teatrul Național Radiofonic;

Doru Moțoc, dramaturg, directorul festivalului.

Din numărul nu prea mare de piese primite, au fost selectate pentru faza finală doar opt lucrări.

Vineri, în prima zi, membrii juriului au sosit la Rm. Vâlcea și s-au reunit pentru deliberare și stabilirea câștigătorilor celei de a VII-a ediții a festivalului. Iar la Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea - Sala Multimedia, între orele 18.00 - 19.00, a avut loc dezbaterea pe tema: „Ce șanse mai are dramaturgia națională?”; moderat, Mircea M. Ionescu, dramaturg.

Între 19.00 - 19.30, actorii ai Teatrului „Ariel” din Rm. Vâlcea au oferit un spectacol-lectură cu piesa „Bun de legat sau Deschis pe dinăuntru”, farsă într-un act, de Victor Cilincă, câștigătorul marelui premiu la ediția a VI-a; 2013. Aici e momentul

potrivit să spun că festivalul se desfășoară din doi în doi ani, pentru că în România cultura, și nu numai, suferă din lipsă de fonduri, lipsă de bani, pe înțelesul tuturor.

În continuare, după 19.30, a avut loc lansarea Antologiei de teatru „Goana după fluturi”, volumul V, Editura Patrimoniul, 2015.

A doua zi, sâmbătă, 9 mai, manifestările s-au desfășurat în comuna Tetoiu după un riguros și bogat program.

11.45 - 12.45; Pelerinaj la mormântul dramaturgului Bogdan Amaru (născut Părăianu Alexandru) - Biserica din satul Nenciulești, unde, preotul Parohiei Nenciulești, Ștefan Nicolae, a ținut o slujbă de pomenire cinstind memoria scriitorului trecut la cele veșnice la numai douăzeci și nouă de ani. Zeci de cetățeni au fost prezenți la acest mare eveniment cultural.

Pătrunși de sentimente de evlavie au ținut alocuțiuni domnii: Doru Moțoc, dramaturg; directorul festivalului, Mircea M. Ionescu, dramaturg, președintele juriului festivalului; pr. Ștefan Nicolae, doamna Elena Stoica, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vâlcea; domnul Lucian Antonie, primarul comunei Tetoiu, care, în final, a mulțumit tuturor oaspeților pentru prezență și onoarea făcută comunei cu ocazia acestui deosebit eveniment, după care a invitat pe toți cei prezenți în satul Budele, la Casa Memorială „Bogdan Amaru”.

Când am ajuns, curtea și grădina erau ocupate de săteni. Domnul Doru Moțoc, fin observator, l-a felicitat pe primarul Antonie pentru noile „retușuri” executate de la ultima vizită, 2013, până în prezent. Este vorba de porțile de la intrare, care au fost făcute de meseriași aleși după modelul celor de la

casa marelui sculptor Constantin Brâncuși, Hobița - Gorj.

Aici, gazda, strănepotul lui Bogdan Amaru, Alexandru Ionescu, inginer pensionar, ne-a primit cum nu se putea mai bine. În cele două camere, cu ușile larg deschise, trona o curățenie ca la farmacie. În camera din dreapta, pe o masă erau unele scrieri ale dramaturgului, dar și lucrări ale altor condeieri de primă mână care au scris laudativ despre el; ziare și reviste; pe pereți fotografii cu familia, fotografii din timpul studiilor... În a doua cameră, la fel, bine așezate, se află numeroase obiecte etnografice.

După ce oaspeții au vizitat aceste exponate, au scris în Cartea de onoare.

Din tinda casei, unde au fost invitați membrii juriului, domnul Doru Moțoc a adresat „Un bun reîntâlnit” cu săteni din Budele, apoi a prezentat Juriul Festivalului, după care, domnul Mircea M. Ionescu a anunțat laureații ediției a VII-a a festivalului.

Cum pentru Premiul I, nu a fost întrunit punctajul stabilit, acest premiu nu s-a acordat.

Premiul al II-lea a revenit domnului Dumitru Gherghina din Craiova pentru piesa „ULTIMII OAMENI”.

Premiul al III-lea s-a conferit domnului Ovidiu Ștefan din București pentru piesa „AFACEREA”.

S-a mai acordat o Mențiune doamnei Mioara Dragnea din Constanța pentru piesa „MEȘTERUL MANOLE”.

A urmat un scurt moment artistic susținut de elevii Școlii gimnaziale Țepești - Tetoiu, instructor prof. Virgil Dumitrescu.

În încheiere au luat cuvântul domnul Doru Moțoc, doamna Elena Stoica, Aurel Ștefănescu și Lucian Antonie, primarul, care a mulțumit tuturor sătenilor prezenți și distinșilor oameni de teatru, oaspeții de azi ai comunei Tetoiu, care, unii, pentru prima dată, au putut să vadă cătunul și casa unde s-a născut, a copilărit și a bolit Bogdan Amaru.

NOTA REDACȚIEI

Păi cum să fie bani pentru cultura scrisă, și cea serioasă, dacă în orașul nostru, cartea, publicațiile de cultură legale nu sunt finanțate conform Legii 186 din 2003, lege de care nimeni nu ține cont!...la fel cum sunt finanțate sănătatea, învățământul, muzica cultă, chiar teatrul...Cultura scrisă este singura care ține trează opinia publică asupra actului artistic de orice formă...

TEATRUL LUI NICU CISMARU – ȘARJĂ A EXISTENȚEI COTIDIENE

Rădulescu MIHAELA

Nicu Cismaru este un scriitor contemporan preocupat de problemele existențiale, de situațiile limită, pe care le transpune în creațiile sale literare, cu un tact artistic nemaîntâlnit. Obişnuîți cu poezia fină a lui Nicu Cismaru, ne este greu să îl analizăm în ipostaza de dramaturg, dar vom vedea că în fond, piesele autorului nu sunt decât extensii vizionare ale spiritului său creator. Creația literară a autorului trebuie înțeleasă ca un tot unitar, ca un întreg (fie că vorbim de poeme lirice, fie că vorbim despre teatru), deoarece crezul artistic emană aceeași forță motivațională: transpunerea stărilor limită, a paradoxului existențial sau a labirintului cotidian, în forme estetice, cu rol cathartic.

Piesa de teatru intitulată metaforic *Nuntă în reluare* alunecă spre șarja caricaturală, exprimând starea de derizoriu. Opera devine expresie a vieții cotidiene, lipsite de sens, unde ambiguitatea guvernează existența. Secvențele se derulează pe fundalul unor trăiri incerte, dezzechilibrate, personajele căzând în penibil. Această piesă are ceva din teatrul generației trăiriste, unde emoțiile sau gândurile formau doctrina estetică propriu-zisă. Ei bine, la Nicu Cismaru întâlnim în forme transfigurată, liniile teatrului trăirist. Cu toate acestea, să nu divagăm și să nu cădem pradă metodei criticii comparatiste. *Nuntă în reluare* este o piesă de teatru contemporană, care invită lectorul la o participare afectiv-emoțională totală.

Din punctul de vedere al tehnicii utilizate, se remarcă predilecția pentru structura clasică (piesa este structurată în acte și scene), Nicu Cismaru dispunând în acest sens, de un arsenal tehnic bine pus la punct. Numele personajelor par a fi desprinse din universul caragialesc, mizând pe instalarea comicului. Numele nu sunt alese întâmplător (Nucu, Marga,

Gina, Lia, Polițist 1, Polițist 2), având ecouri carnavalesci, expunând o lume pestriță, unde ambiguitatea generează conflicte situaționale și sufletești.

Intriga piesei (anunțul despre mireasa de împrumut) este elementul cheie care ne propulsează într-un univers existențial anodin, lipsit de sens. Nucu își caută o mireasă

de împrumut, ceea ce ne face să credem că ne aflăm în fața unei situații absurde, unde totul se derulează după o logică sucită. Toate celelalte momente ale textului dramatic sunt concepute pe același demers al ambiguității (atât la nivel situațional, cât și la nivel expresiv).

Apariția celor două personaje feminine în scenă (Gina – mireasa de împrumut și Marga – mama acesteia) coincide cu stărnirea comicului. Marga este tipul de femeie de mahala, cu un nume predestinat și cu un limbaj pe măsură. Dezacordurile, vocabularul neîngrijit sunt aspecte care o caracterizează pe deplin. În schimb, Gina, fiica acesteia, are un limbaj curat, corect din punct de vedere gramatical și un comportament ales. Autorul evidențiază aici rolul factorului motivațional intrinsec în dezvoltarea personalității umane. Spiritul autodidact al Ginei învinge factorul extern în care se dezvoltă, ceea ce ne demonstrează că modul în care gestionăm anumite aspecte ale societății e mai important decât însăși societatea.

Derularea momentelor textului dramatic se face pe structura ambivalentă a cuvântului, ambiguitatea situațională fiind una voită. Mariajul – formă de realizări bănești pentru Marga (mama Ginei) întreține atmosfera sarcastică. Modul în care este prezentată situația depășește acest registru, intrând în sfera comicului. Comunicarea dintre personaje (Nucu, Gina și Marga) este inefficientă, ceea ce sporește derizoriul situației:

„NUCU: Cum adică... condițiilor voastre? Eu vreau o mireasă, nu două, la pachet.

GINA: Bine, cu mine vei face târgul...

MARGA: Ginuța mării, ia du-te tălică la culcare și lasă-mă să negociez eu. Aici e nevoie de experiență... E multe chestii pe care tu nu le știi.

GINA: Bine, mamă... Nucule, am plecat...

NUCU: Bine... Stai, nu pleci nicăieri! Nu poți să mă lași așa...

GINA: Ramâi cu mama... ea știe...

NUCU: Nu, te rog... mai stai puțin!

Decorul simplu al piesei dă posibilitate oricărui regizor să valorizeze conținutul piesei în forma pe care și-o dorește. Didascalii scenice sunt foarte rare, ceea ce incită la o reinterpretare scenică. Piesa e făcută pentru a fi pusă în scenă și

pentru a oferi regizorului drumul spre afirmare. Dacă obiectele din decor sunt puține, asta nu înseamnă că autorul nu a acordat importanță spațiului exterior, ci mai degrabă, a lăsat la voia regizorului stabilirea unor detalii care ar putea da anumite semnificații scenelor textului dramatic. Mai mult, Nicu Cismaru mizează pe sugestie, pe capacitatea interpretativă a lectorului, sporind astfel, orizontul imaginației. Cititorul nu are limite impuse, el jubilează cum vrea în sfera înțeleșurilor, își creionează propriul decor pentru derularea acțiunii, ceea ce amplifică semnificațiile piesei.

Secvența în care polițistii anchetează așa zisul viol, e de un comic demențial, echivocul situației fiind sporit de limbajul incoerent. Neînțeleșurile situațiilor provin din utilizarea inadecvată a cuvintelor, actul comunicării fiind inefficient. Lia, personajul care apare spre final, e o altă piesă pe tabla de șah a destinului turbulent. Fosta logodnică a lui Nucu, plecase în Germania, s-a întors inopinat, dând peste cap acțiunea piesei care intrase pe făgașul normal. Cu toate acestea, Lia dispăre din peisaj, divorțând de Nucu (resetarea stării de normalitate), iar Gina se reîntoarce în decorul piesei. Nunta va avea loc, din dorință vie, Gina îndrăgostindu-se realmente de Nucu.

Finalul contrastează cu incipitul piesei, deoarece emană sinceritate, libertate sufletească. Dacă la început avem de-a face cu o stare delirantă (căsătorie din interes), finalul piesei distorsionează sensul inițial de șarjă existențială. Parcă suntem într-o comedie burlescă, unde totul se derulează conform unei gândiri anacronice. Interesant este modul în care autorul surprinde stări de fapt preluate din realitatea înconjurătoare (o realitate dură, ancorată în scheme paradoxale) și le dă înțeleșuri interesante.

Nuntă în reluare este o piesă care pune în fața cititorilor, dualitatea vieții, riscurile existenței și relația dintre esență și aparență. Așa cum ne arată și titlul, lucrurile care compun existența noastră se derulează după un tipar prestabilit de o energie superioară, de Destin, iar actele omenești nu sunt decât simple reluări ale actelor dintr-o viață anterioară. Nicu Cismaru și-a dovedit calitățile scriitoricești și în domeniul dramaturgiei, piesa încadrându-se în canoanele teatrului contemporan, prin problematica aleasă.

UMERII DORULUI

Adina DUMITRESCU

Dacă aş lăsa amintirile singure să vorbească, din pași și suspine, din zâmbete de copilă pornită la drum cu pasul într-o dimineață, ar răsări, așa din neant, un tablou. Ar fi prea frumos colorat, prea dense, prea clare imaginile, ar semăna cu vechea pictură pe sticlă a artei naivului anonim, dintr-o fărâmă de iconografie expusă sumar pe-un coridor de veche cetate. Dacă aş lăsa să-mi vorbească doar inima, de-acum încercată de imagini prea roșii sau prea arse, ca

vasele olarului înainte și-n timpul arderii oalelor, v-aș obosi, ca-n fața caruselului învârtit la nesfârșit de vasele sângelui ce se varsă și se încarcă dintr-un singur organ. Dacă aş lăsa cărțile singure să vorbească, foșnetul filelor v-ar lua din priveliște și din aer, v-ar lua din credință și-ar plimba-o aiurea, peste nuanțe de verde, peste fețe sau peste năframe coborâte pe plete de femei peste care se-ndreaptă fumul cădelniței. Mi-e greu să mă hotărâsc, mai ales că-s nevrednică. Nevrednică recompu o zi. Ziua de 1 Iunie 2015, sărbătoarea Sfintei Treimi, praznicul bisericii cu același nume din satul Buda județul Vâlcea, propus monu-

ment istoric din 1955, construită în anul 1731 în „cinstea și lauda” Sfintei Treimi și a Sfântului Nicolae, în apropierea Izvorului Grecului, având drept ctitor pe Popa Teodosie, fiul ieromonahului Iosif Brănescu' din Olănești, în vremea păstoririi episcopului Inochentie al Râmnicului și Noului Severin. Într-o țară aflată sub stăpânirea domniilor fanariote ea a rezistat în urma mai multor refaceri, recludiri, cărpelilor cu chirpici românesc, astfel încât, temelia-i stă mărturie semnată de călugărul Pahomie și Petre Abagiul, care pun la baza buchetului de flori românesc, așezământul monastic în 11 septembrie 1760, înzestrându-l cu o moșie având o livadă de pruni și o pădure. Pictura originală a fost opera artiștilor Gherontie din Bogdănești, Voicu și Petre din Pitești. „Biserica de la Buda, așa cum ni se înfățișează astăzi, este o construcție de mici dimensiuni, dispusă în plan treflat, croită parcă după tipicul ctitoriilor mateine sau

postbrâncovenești, cu pridvorul deschis, cu iconostas de zid și frumoase ancadrame la ferestre, fără turla-clopotniță care existase, poate, înainte vreme, dar fiind din lemn nu a rezistat și s-a renunțat la ea.” (Prof. dr. Florin Epure, Director executiv la Direcția Județeană pentru Cultură Vâlcea). Și iată-mă făcând, după 55 de ani, un drum cu mașina, drum făcut pe atunci cu pasul. Peste mine nu se coboară o impresie. Peste mine năvălește pădurea, disting vagi linii despărțitoare între coame de dealuri, năvălește smerenia oamenilor curați, așa cum foarte rar s-au păstrat în satul de azi, năvălește un aer curățat de toate relele lumii, parcă un aer pe care-l guști, îl înghiți, îl respiri, te răcorește în interior și-ai mai cerși, și-ai mai gusta și nu te-ai sătura. Peste mine coboară glas preoțesc îmbinat, combinat, cor format din tată în fiu de familie Emilian și Sorin Ioan Părăușeanu. Vin înspre mine sfinți cântăreți, sfinți vechi olari, fii de vază ai satului, file de carte „caldă”, abia ieșită din tiparniță și deja lansată, vârstnici mai voinici sau mai nevolnici, după voia lui Dumnezeu, nepoți de foști proprietari ce-au populat odată dealurile cu pomi fructiferi, suflete ieșite ca la sărbătoare din mormintele cimitirului alb, acum înflorit, frunți însemnate cu însemnele meritelor culturale, istorice, dar mai ales spirituale, ale unui popor unic. Îmi spunea cineva... meritul bunăstării și al sentimentului de confort interior nu ți-l dă decât progresul tehnologic. Acesta aduce totul, aduce banul. Săream ca arsă... dar credința, dar inima, dar sentimentul, dar apropierea de oameni, dar ajutorul? Mi se arată o mână plimbată prin aer, un dans, un balans... Spirit, spiritualitate, vorbești de ea, dar aceasta nu duce nicăieri, nu se câștigă nimic din ea.

Spiritul cheltuiește, limitează efortul, nu are randament. Tehnologia e totul, noile ei valențe, descoperirile noi, toate acestea înseamnă progresul. Nu cădeam nicicum de acord. Crescuți în spații diferite, prețuind diferit aceleași lucruri, deveneam atunci doi convivi triști. Nu reușeam să ne impunem unul altuia același sistem de valori, sufeream dând vina fiecare pe sistemele politice diferite în care ne petrecusem viața. Și mă uit acum în jur, mă uit la zidul refăcut poate din temelie, mă uit la perenitatea spiritului, a credinței, la trecerea peste veacuri prin timpul refacerilor, prin timpul focului și timpul apei, prin timpul de jale și prin timpul de dor. Compar spiritul nestrămutat, neabătut cu schimbul telefonului. Cultura pusă față în față cu tehnologia. Cea a prezentului și a viitorului. Oare fiecareia dintre ele, cât timp le va fi afectat? Dintr-un ungher, din perete se aude un sunet... Din buzunarul genții simt un tremolo sau poate un piuit... trebuie să-mi schimb telefonul... atât de repede? Parcă mai ieri l-am schimbat, parcă acum o oră sau poate mâine... Și mă fixez peretelui biseriței din deal, alint cu privirea pădurea crescută aproape haotic și mă fixez cărții pe care-o am între palme. Este vorba de cartea BUDA Un sat din Vâlcea scrisă de Mihai Popa, colonel în rezervă Mihai Popa, episcop al bisericii Sfântul Gheorghe din Râmnic, autorul reperelor monografice, fiu al satului Buda, inimă pusă pe palma noastră, a cititorilor și pe palmele părinților săi. „Dedic această carte memoriei părinților mei, Marin și Elena și nu în ultimul rând sătenilor care m-au iubit și m-au respectat!” Nimic pentru el, nimic spre faimă, nimic spre orgoliul până la urmă omenesc, ci o veșnică mulțumire, ca spre o osana, un cânt de slavă și mulțumire

întregii ființe umane. Și răsfoiesc cartea. Cunoscând bine cadrul natural pe etape, desprinzându-mă din el pentru poziționarea domniilor voastre, dar rămânând parte integrantă a lui, cunoscându-i relieful grefat pe retină și mulat pe tălpile picioarelor, cunoscându-i flora și foșnetul sau ciripitul frunzarului, mă aflu în istoricul satului, în toponimii, în repere istorice, oprindu-mă-n fața bisericii, ca-n fața Culturii, cercul Creației ce ne strânge pe toți la un loc, sfințindu-ne. E încăpătoare cristelnița! Botezați, uzi, români ortodocși purificați de tămâia cădelniței răsărită din veacuri, ne ridicăm cu o palmă de pe pământ sub coruri arhieresti formate de vocile reunite ale parohilor de ieri și de azi prin care din ceruri, coboară Duhul, Harul divin. Și-mi mai ies dintre pagini dascălii școlilor românești din și de lângă Buda, mânduitorii condeielor și paznicii fără arme ai folclorului local, oamenii locului, meșteșugurile cu meșteșugarii lor de-o ființă, tradițiile populare încălzitoare cu focul sacru ieșit din mâinile, sufletele și inimile lor de români binecuvântați, aparținători ai acestor locuri, având pe frunți cuvântul tipărit al unui mare scriitor român, un „drumeț”, Alexandru Vlahuță. „Astăzi, urmaș vechiului moșnean, stăpân pe o palmă de loc-boier încins cu „teiu”- își pune drobul de mămăligă în sân și încalecă pe deșelate o umbră de cal, dar de supus nu-l supune nevoia, oricât de sărac ar fi el slugă nu se bagă și când îl întrebi de unde-i, își dă căciula pe ceafă și-ți răspunde semeț:” sunt vâlcean - ca și când tot județul ar fi al lui și are întradevăr, de ce să fie mândru”. (N.A. cărții)

Places parentali set scriptore – per saecula!

„SCRIITORI BIBLIOTECARI, BIBLIOTECARI SCRITORI”

Gheorghe MĂMULARU

În luna aprilie 2015 a fost tipărită la Editura Sfântul Ierarh Nicolae din Brăila cartea “Scriitori bibliotecari, bibliotecari scriitori” de Fenia Driva din Călimănești. Este o lucrare valoroasă și voluminoasă (470 pagini).

Fenia Driva este o personalitate cunoscută în cultura vâlceană. A fost două decenii (1980 - 2000) șefa Bibliotecii „A E Baconski” din Călimănești, după pensionarea pentru limită de vârstă a mamei sale, doamna Florica Driva. În noua sa funcție, Fenia Driva a continuat activitatea mamei sale și a căutat să o dezvolte, a mărit fondul de carte, a înființat secția de muzică clasică, a intensificat manifestațiile literare, artistice etc. S-a străduit să invite la aceste manifestări personalități ale culturii naționale din care amintesc doar câteva: P.S. dr. Irineu Slătineanu arhiepiscop Vicar la Episcopia Râmnicului, Dan Zamfirescu, Dinu C.

Giurescu, D. Vatamaniuc, Mihail Drumeș, Ion Lucran, Tudor Dumitru Savu, Vasile Lucian, Pompilia Vasiliu, Florin Zamfirescu și mulți, mulți alții.

În anul 2006 a devenit membră a Asociației Scriitorilor Olteni, Craiova. Fenia Driva a scris peste zece cărți, majoritatea tratează spectre din stațiunea și orașul Călimănești. Pentru prestigioasa sa activitate a fost onorată cu multe premii și diplome.

Și acum câteva cuvinte despre „Scriitori bibliotecari, bibliotecari scriitori”. Este o carte prețioasă și voluminoasă (470 pagini) și găzduiește peste 450 de personalități. Este un adevărat dicționar, toate personalitățile din această lucrare au un element comun, biblioteca. Acesta este izvorul de informare, de documentare dar și de lansarea operelor personale. Autoarea tratează în mod armonios cele două categorii: scriitori bibliotecari și bibliotecari scriitori. Cu alte cuvinte, mai întâi au fost scriitori și apoi mai târziu au

devenit bibliotecari, cazul Lucian Blaga. Dânsul a fost la început scriitor apoi a devenit bibliotecar la Biblioteca Universitară din Cluj Napoca. Fenia Driva consemnează și varianta “bibliotecar scriitor” adică mai întâi a fost bibliotecar și mai târziu a devenit și scriitor. Chiar autoarea cărții, Fenia Driva a fost la început bibliotecar și ulterior a devenit și scriitor. Din fericire mai întâlnim și altă variantă, în timp ce își exercită funcția de bibliotecar, este și scriitor. Este cazul regretatului nostru Petre Petria, care în timp ce exercita funcția de bibliotecar, domnia sa a scris și a publicat multe cărți.

În lucrarea sa Fenia Driva a evidențiat rolul bibliotecii și a slujirilor ei aspect care de multe ori a fost omis.

La închiderea acestor rânduri țin s-o felicit pe distinsa noastră scriitoare, Fenia Driva pentru scrierea acestei monumentale opere.

BISERICA PĂUȘA

ASPECTE DIN TRECUT

Se află în partea de nord-est a orașului Călimănești, pe partea stângă a râului Olt, sub Muntele cel Mare al Coziei și la circa 3-400 metri est de halta C.F.R. Păușa.

În lucrarea sa „Biserica Păușa” (manuscris) preotul Ion Tomescu menționează că satul Păușa are o vechime de circa 400 de ani deoarece Doamna Bălașa a construit în această localitate biserica de lemn pentru cetățeni. Bălașa a fost prima soție a Domnitorului Țării Românești, Constantin Șerban (9 aprilie 1654-februarie 1658). Ea a ctitorit Schitul Păușa, din Argeș, Mănăstirea Jitianu de lângă Craiova și Biserica Sf. Voievozi din Târgoviște, unde a și fost îngropată, la 12 martie 1657. A murit la vârsta de 45 de ani.

La început, cu sprijinul Doamnei Bălașa, Dionisie Ieromonahul, egumenul Mănăstirii Cozia, a construit o biserică de lemn (schit) pentru locuitorii satului Păușa. Serviciul religios se făcea de către călugării Mănăstirii

Stânișoara. Lângă această biserică se aflau câteva chilii unde călugării poposeau pe vreme de ploaie, zăpadă etc. Schitul avea hramul „Sfinții Voievozi Mihail și Gavril” (8 noiembrie). Cu timpul, biserica fiind neglijată s-a degradat.

Din pisană actuală a bisericii se vede că aceasta este o construcție mai nouă, care a început să fie înălțată în anul 1854. Preotul Ion Tomescu ne spune că actuala biserică a fost construită din temelie, și nu pe o mai veche temelie. Vechea construcție din lemn, amintită mai sus, a fost mai spre răsărit, unde era și cimitirul satului Păușa. Noua biserică a fost terminată în anul 1857. La construcția ei au participat preotul Vasile Stan, Dl. Ion Berculescu cu mama sa Magdalena de la Casa Centrală și cetățenii din satele Păușa și Jiblea Veche.

Biserica are formă de navă, de corabie, această formă

este cea mai veche, întâlnită încă din secolul al III-lea și simbolizează corabia lui Noe. Sensul simbolic ce i se atribuie în creștinism este acela de corabie care-i poartă pe credincioși peste valurile vieții („luntrea vieții”) ducându-i spre limanul mântuirii. Are două turle, câte una deasupra pronaosului și naosului. Și acestea au o semnificație simbolică: cele două turle reprezintă cele două firi ale Mântuitorului, dmnezeiască și omenească.

Are încăperile principale: tinda, pronaosul, naosul și altarul.

Pictura interioară este realistă, inspirată de realitatea autohtonă. În pronaos, pe peretele vestic, întâlnim picturile principalilor ctitori, în partea de sud sunt pictați preotul Vasile Stan și monahul Hariton, care susțin cu mâinile biserica, iar în cea de nord, Ion Berculescu cu mama sa Magdalena.

În pictura acestei biserici se păstrează scene cu caracter filozofico-didactic: un bătrân, cu o sarcină de lemne în spate, exclamă: „O, moarte, vino de mă ia!”. Moartea apare în fața lui cu coasă în mână și zice: „Iată-mă!”. La această apariție neașteptată și nedorită, bătrânul își revine și zice:

„Nu te chem să mă iei, ci să pui lemnele jos”.

Pisania de deasupra ușii are următorul cuprins: „Această sfântă biserică s-a făcut, fiindcă mai înainte de ea, aici era una veche și dărăpănată, făcută de Dionisie Ieromonahul, un schit de călugări cu hramul Sf. Voievozi, iar acum din mila lui Dumnezeu s-a zidit această biserică din temelie, tot cu acest hram (Sf. Voievozi), la anul 1854, prin osârdia și osteneala preotului Vasile Stan și a D-lui Ion Berculescu cu maica sa Magdalena de la Casa Centrală și alți enoriași. Din preavoslavnicii creștini au mai ajutat părintele Hariton monahul, cu lucrul, de la început până la sfârșit (1857), în zilele Măriei Sale Barbu Știrbei Voievod, Mitropolitul Țării fiind D. D. Nifon, cu blagoslovenia P.S. Sale Părintele Climent, episcopul Argeșului, egumen fiind la Sf. Mănăstire Cozia Ipolitarhimandritul și luând săvârșire în zilele Măriei Sale Prințul Alexandru Ghica Caimacan, în anul 1854”.

De-a lungul timpului bisericii i s-au făcut mai multe

reparații, în 1926 s-a reparat acoperișul, în 1936 s-a construit o clopotniță de lemn de către Ion V. Manda, iar în 1951, din nou, s-a reparat acoperișul cu șită de stejar și s-a văruit exteriorul. În 1957 s-au refăcut ușile și ferestrele și s-a pavat cu bolovani și beton de jur împrejurul bisericii. În perioada 1970-1976 s-a schimbat pardoseala și s-a acoperit biserica cu tablă galvanizată.

După 1989 preotul Ion Tomescu cu enoriașii săi a introdus lumină electrică și a făcut tetrapodul și masa punerii înainte, din stejar, sculptată de maica Aglaia Frusina. În perioada 29 iulie – 30 septembrie 1995, în vremea preotului Vasile Toader de la parohia Jiblea Veche, s-a spălat și restaurat pictura în interior, iar în exterior, de la acoperiș la soclu s-au făcut reparații în întregime și s-a vopsit acoperișul. Comitetul de inițiativă, organizare și coordonare a lucrărilor a fost alcătuit din: preotul pensionar Ion Tomescu și enoriașii Nicolae Ghiță și Ion Manda. Pictori executați au fost Pațirea Ilie cu soția sa. Lucrările exte-

rioare au fost executate de Ion Catrina din Păușa cu echipa sa.

Au contribuit substanțial cu fonduri bănești Costel Popescu și Maria Sporiș de la Cantinele școlare 1 și 2 din Păușa, ing. Ion Mihăilă, Mariana Bujanu, enoriașii satului Păușa, Jiblea Veche și alții.

În lucrarea sa, preotul Ion Tomescu amintește și câțiva slujitori ai altarului acestei biserici: de la Mănăstirea Stănișoara, Angiu, Ilarion, Tudose, Ion Rață de la Eparhia Râmnicului și Argeșului, apoi o serie de pensionari, Eftimie Baconschi, tatăl poetului, Gh. Vlad, D. Popescu, Ion Tomescu.

Resfințirea bisericii s-a săvârșit în ziua de Duminică, 15 octombrie 1995, de către P.S. Gherasim Cristea, episcopul Râmnicului, împreună cu un sobor de preoți.

Gh. MĂMULARU

MIRCEA CAVADIA (1950-2015)

Pr. Nicolae MOGA

„A i grijă de nume, că acesta-ți va rămâne mai mult decât o mie de comori mari de aur” Isus Sirah, 41, 15. Tot timpul vieții pământești ne este dat pentru a valorifica întru dobândirea acestui nume, al cărui conținut va deschide, neliniștitul nostru suflet, porțile lăcașurilor veșnice. Un astfel de nume cuprinde întreg felul de a fi. Împlinirea îndatoririlor de „om încreștinat” aduce, vrednicului ostenitor, un titlu de mare noblețe; „Om cu nume bun !...”. Acest titlu exprimă un fond sufletesc deosebit de bogat. El este o comoară al cărui preț nu poate fi exprimat după criteriile de apreciere și cântărire a valorilor materiale. Căci valoarea acestui titlu nu se referă la „podoaba cea din afară.... Ci la omul cel tainic al inimii; blând, înțelept și răbdător care este de mare preț” 1 Petru 3, 3-4.

Crescut înăuntru inimii, numele bun înglobează toate gândurile, simțămintele și faptele ziditoare. Felul de a fi, atrage după sine, „numele bun”, menit să fie dus dincolo de hotarele mormântului. În strânsă legătură cu existența și viața sufletului, numele bun dăinuiește și după ce „trupul nu mai este”. Subliniind negrăitul preț al numelui bun, Sfânta Scriptură ne spune că acesta valorează mai mult decât untdelemnul (Eclesiast, 7,1) necesar sănătății și vieții trupului. Adică aprecierea și dragostea celor din jur reprezintă un lucru mult mai important decât oricât de mare cantitate de untdelemn ar avea cineva. Sfântul Vasile cel Mare întărește zicând; „De vei avea banii cu miile, îi vei lăsa fără voia ta pe pământ, dar bunătatea, cinstea și facerea de bine te fericesc cu adevărat și te vor însoți, fericindu-te și înaintea Lui Dumnezeu, la dreapta Sa judecată”.

De nume bun s-au bucurat toți cei care au răspândit lumină, dascălii mai mici sau mai mari, oamenii de știință, de artă, mari compozitori, inventatori, cercetători care s-au dăruit pentru mai binele celor mulți, mulți dintre ei jertfindu-și sănătatea sau chiar viața. „Singurul indiciu de superioritate pentru mine este bunătatea” spunea adesea marele compozitor german Beethoven.

O asemenea pânză luminoasă a țesut în jurul său, o ase-

mena dără de lumină a răspândit în preajmă-i, Mircea Cavadia, care a plecat să scrie la îngerii în ziua de 27 mai 2015, personalitate fascinantă, prozator, dramaturg, ziarist, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România care a avut o legătură de rădăcină cu spiritualitatea comunei Voineasa, așa încât, din vremea vieții sale dar și de acum încolo, voineșarii îl vor purta în sufletul lor și îl duc mai departe în viața lor, vorbesc frumos despre el ca despre un om ales al cuvintelor. Oamenii deosebiți, se impun atenției celor cu care vin în legătură și rămân mari și după ce nu mai sunt cu noi, ci numai în noi. Viața sa era pătrunsă de o mare modestie, de smerenia cultivată în duhul Ortodoxiei.

„S-a născut pe data de 6 octombrie 1950, în Voineasa, jud. Vâlcea, locul unde a copilărit și unde se întorcea mereu cu mult drag, numindu-o centrul universului meu. În care nu încap minciuna, nemerincia sau ticăloșia și unde nu am fost niciodată bolnav. Locul meu definitiv și ultim – (2002)”. A urmat studiile liceale la Bacău, iar apoi pe cele ale Facultății de Drept din București pe care le-a terminat în anul 1979. A locuit la Brăila până în anul 1989, intrând de tânăr în lumea literară de acolo, având ca mentor pe academicianul Fănuș Neagu. Din anul 1989, s-a mutat la Reșița, unde a tipărit treisprezece cărți de proză și teatru, majoritatea fiind apreciate cu premii naționale.

Venea adesea la Voineasa, unde se retrăgea din cotidianul obositor pentru a-și regăsi liniștea, inspirația și bucuria spirituală. Aici, în casa plină de istorie a bunicilor, pe care îi evoca, a scris multe pagini din cărțile sale.

Pasiunea adevărului l-a dominat tot timpul și își căutase în ea libertatea încă din tinerețe. Om al Cuvântului, ca o „Priveghetoare arsă” a scris și vorbit, a avut virtutea izbăvitoare de a spune adevărul lui și celorlalți. A trăit epoci de lupte, de care veacul a fost plin și în care nu s-a socotit un simplu spectator, ci se poate spune despre el, că „s-a mișcat între Dumnezeu și neamul său”.

A iubit pe oamenii acestui pământ și le-a apreciat valoarea fiecăruia, dorindu-le întotdeauna binele. Om bun și binevoitor, deschis, comu-

nicativ și apropiat de toți, omul odihnitor și revărsător de dragoste și de bucurie; a fost „omul de care s-au bucurat mulți”.

La manifestările culturale la care lua parte, aducea prin cuvântul său îmbogățire spirituală momentului. S-a dovedit a fi un distins editorialist și orator, cuvântul său era mereu inspirat, exprimând, fără șovăire ideile esențiale ce-l frământau. Fire blândă și bună, uneori acidă dar înțelegătoare și gata oricând să dea spijin oricui, inimos și zămbitor, discret și duos în graiul său se strecura pe nesimțite în sufletele noastre.

Însă despre Mircea Cavadia poți vorbi cel mai bine cu cuvintele lui. Cărțile și manuscrisele, romanele și articolele lui îți descoperă, la fiecare lectură, sensuri de mare adâncime.

„Îl păstrez la loc de cinste în ființa mea, nu numai prin ceea ce a fost ca om al cărții, ci și pentru faptul că mereu de câte ori ne întâlnim m-a îndemnat să scriu, întrebându-mă; „Ce mai aveți pe masa de scris părinte, că nimic altceva nu contează?”

Mircea Cavadia lasă în urma sa imaginea unui pom roditor care, după cuvântul Sfintei Scripturi și-a dat la vreme roadele.

Scriitorul și jurnalistul Cavadia care a trăit și a scris pe malul stâng al Dunării albastre, acum își va dormi somnul de veci pe malul stâng al Lotrului, din Voineasa – Vâlcii, unde a văzut lumina zilei, în urmă cu 65 de ani, căci potrivit spuselor lui Lucian Blaga „omul nu poate învia din morți, decât în pământul în care s-a născut”, căci „veșnicia s-a născut la sat”

Mircea Cavadia a pus Voineasa pe harta literaturii românești, pentru care fapt propun Consiliului Local Voineasa; 1. să întreprindă cele legale, în vederea atribuirii numelui unei străzi din comuna Voineasa; „Mircea Cavadia. Scriitor, dramaturg, umorist. (1950-2015)”, 2. organizarea unui simpozion „Mircea Cavadia” iar familiei să accepte, să transforme în viitor casa unde s-a născut, în casă memorială.

Sunt încredințat că Bunul Dumnezeu îi va spune; „Bine slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune, întră întru bucuria Domnului tău.” Matei, 25, 23.

dicționare și enciclopedii. În 2010, a fost distins cu titlul de Cetățean de onoare al județului Caraș Severin.

Prin dispariția lui MIRCEA CAVADIA, comunitatea literară reșițeană, Filiala Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România, literatura română de azi pierde o voce distinctă, un autor aflat în plină maturitate creatoare, un coleg și un prieten nepereche.

Sincere condoleanțe familiei îndoliată!
Dumnezeu să-l odihnească în pace!

COMITETUL DE CONDUCERE AL
FILIALEI TIMIȘOARA A
UNIUNII SCRITORILORDIN ROMÂNIA

In memoriam Mircea Cavadia

(Publicat la 30 mai 2015 USR)

A plecat dintre noi, după o lungă și grea suferință, prozatorul, dramaturgul și jurnalistul MIRCEA CAVADIA. S-a născut în 1950, în comuna Voineasa, județul Vâlcea. A locuit la Brăila și, din 1989, la Reșița. A publicat în numeroase reviste literare din țară și din străinătate și a obținut peste o sută de premii la diverse festivaluri și concursuri de literatură. A fost autorul a unsprezece cărți de proză și teatru, între care, Vulpea,

Șarpele gol, Alinierea planetelor, Priveghetoarea arsă, Gaura de vierme, Peștele nopții și trilogia teatrală Păsări fără cer, În slujba poporului și Țara, viitor de aur are!, distinsă, în 2001, cu premiul pentru dramaturgie al Uniunii Scriitorilor din România. A fost prezent în numeroase antologii de proză,

MIRCEA CAVADIA

(opera - wikipedia 2015)

Mircea Cavadia a publicat curent proză în mai toate publicațiile literare din țară și a obținut peste o sută de premii la diverse festivaluri și concursuri de literatură, potrivit Agerpres.

În 1990, la Reșița fiind stabilit, Editura Cartea Românească din București, îi tipărește, după nouă ani de la depunerea ma-

nuscrisului, volumul de proză scurtă "Vulpea". Cartea este recenzată elogios în România Literară, Caiete Critice, Luceafărul, Literatorul și Meridianul Timișoara, de către personalități de vârf ale criticii românești: Eugen Simion, Andrei Grigor, Lucian Chișu, Adrian Dinu Rachieru.

Uniunea Scriitorilor din România i-a conferit premiul pentru dramaturgie, în 2001, pentru volumul de teatru "Pământ de flori, trilogia tranziției", cuprinzând piesele: "Păsări fără cer", "În slujba poporului" și "Țara, viitor de aur are!"

Între anii 1993-2002, i s-a montat, pe scena Teatrului G.A. Petculescu din Reșița, trei piese de teatru și i s-a jucat o a patra

piesă în Serbia.

În 2009, criticul Ionel Bota, tipărește la editura Marineasa din Timișoara, volumul de eseuri critice "Proza lui Mircea Cavadia", în care analizează cinci cărți, volumele de proză scurtă, 'Vulpea' și 'Șarpele gol' și romanele 'Alinierea planetelor', 'Privighetoarea arsă' și 'Gaura de vierme'.

Mircea Cavadia are sub tipar volumul de proză scurtă "Zile de libertate".

Din anul 2010, Mircea Cavadia este Cetățean de Onoare al județului Caraș-Severin. (wiki 20 06 15)

Cu Traian VASILCĂU - la un colț de masă. Între noi: „Sfeșnicul în Rugăciune”

Felix SIMA

Traian Vasilcău s-a născut la 2 aprilie 1969, în satul Vișoara, raionul Edineț, Basarabia. A absolvit Facultatea de Istorie și Etnopedagogie a Universității de Stat „Ion Creangă” din Chișinău. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova și al Uniunii Scriitorilor din România, președinte al Societății Culturale „Pasărea Phoenix”. Coordonează, ca director de proiect, elaborarea și publicarea „Dicționarului scriitorilor români contemporani de pretutindeni” și „Antologia poeziei românești în mileniul III”. A editat 40 de cărți, la Chișinău, Craiova, Timișoara, Arad, București, Ottawa.

*

Pe foi immaculate se aștern poeziile lui Traian VASILCĂU – poet din podgoriile vălurite ale Moldovei. Fără inhibiții, el își aleargă Muza prin lanurile verzi./ Pe unde nu te pierzi./ Pe unde umblă Capra cu trei iezi. Poetul nu își poate struni gândurile care îi dau năvală în viață, asemenea unor viruși care se

divid la infinit. El este un exemplu de om care dă drumul gândurilor din cușcă iar acestea, odată pornite, nu se mai opresc niciodată, ca într-o surupare interioară, ca într-o sete pe care și-o astâmperi doar printr-o răcorire într-un râu înspumat și, totodată, cristalin... Oricum, poetul își umple aceste vorbe cu un conținut adecvat Poemului.

Prin versuri memorabile, sentințe scrise pe pergamentul vieții („Aduc a înduhovnicit pergam./Aduc a veșnicia ce n-o am”, p. 38), prin curgerea versurilor molcome, moldovenești, „cu poale-n brâu”, poetul Traian Vasilcău se modelează, blând, spre devenirea ce va fi (Tot pescuiesc idei, vinez iluzii/și-apoi le vând la preț universal/ Poporului de mierle de din duzii/Cu brâu și patrafir voievodal” p. 21).

Lumina frescelor moldave arde în frazele poetice ale lui Traian Vasilcău. „Cu gândiri și cu imagini”, el se învrednicește

să îți ia, cu asupra de măsură, asupra sa, răutățile lumii acesteia, să o curețe, să o spele de păcatele primare în care a fost concepută, îmbrăcându-se în cămașa Luminii („Lacrima clipa, blestem ora/ Când am fost al tuturor” p. 16).

„Schimbându-ți atitudinea, se înduhovnicește și se îndumnezeiește, asumându-ți tainele de neexplicat („Și Domnul însuși se scoboară/ În noi, pe-o daurită scară”) Și țesătura de paradoxuri, pe care cititorul și le asumă în modul cel mai firesc, pe măsură ce înaintează prin poem(e) devenit(e) o pădure de recurențe paradoxale (Irina Mavrodin, în „Postfață”): „Am totul cât Te am pe Tine, Doamne./ Și n-am nimic dacă Te părăsesc./ Câmpii de lumânări neseccerate/ În ochii-mi duc și tot Te preaslăvesc./ Nevrednic sînt de Tine însuși, Doamne./ Tăcerea mi-i mormînt pe care-l cresc./ Netrebnicul de mine-s o tînjire/ La porți de iad și tot se preaslăvesc./ Călugăr fără schit, n-am vreo chilie/ În inima-mi pentru vreun cânt ceresc./ În leagăn dau mereu tristețea lunii./ Ți-am înfiat-o și te preaslăvesc./ În orice zi mă nasc și mor întruna/ Și iar mă nasc să mor și să-mplinesc/ Condiția neantului continuu/ Pe care-l birui și Te preaslăvesc!” (Psalmul zilei a saptea).

L-am cunoscut mai bine pe autor prin volumul de versuri pe care îl am în față, în colțul mesei: „Sfeșnic în Rugăciune”.

Poemul sună ca un instrument, ca o orchestră sub bagheta unui dirijor, pentru că Poemul este o incantație unică, iar Poetul își duce viața într-o ardere intensă, până la capăt.

GÂNDURI INSOMNIACE (I)

Marian PĂTRAȘCU

Elaborarea eseului de față are o „istorie” atipică. Ea nu a urmat calea obișnuită, adică cea care presupune parcurgerea în general a trei etape, și anume: 1. Gând / Idee; 2. Plan / Proiect; 3. Punere în aplicare / Acțiune / Realizare / Materializare. Chiar și titlul este unul care ar putea fi considerat nepotrivit fiindcă induce ideea că aceste gânduri, ca și altele, îmi provoacă insomnia. Este titlul inițial, pe care l-am păstrat numai din motive conservatoare, dar lucrurile stau tocmai invers: fiindcă uneori mă lovește insomnia, pentru a nu sta degeaba întins în pat, încep, nu neapărat să gândesc, ci să dau eu frâu liber gândurilor. Și, dacă „prind” ceva care mi se pare că merită a rămâne scris, mă scol și pornesc calculatorul...

Eseul a fost postat în... foileton, pe pagina mea de Facebook. Primul „episod” a inclus cele cinci „gânduri” urmate de un post-scriptum care se termina cu „...este una neînchipuit de grea”. În Newsletter-ul „Dilema Veche” din 15 mai 2015 am citit un interviu cu filozoful Mihai Șora, interviu realizat de Ana Maria Sandu. Interviul are ca titlu și motto un citat, din cine altcineva decât Mihai Șora: „Să uiți binele ce ți s-a făcut nu reprezintă o putere, ci un gol”. Atunci mi-am notat câteva idei care mi-au atras atenția, respectiv, cele referitoare la un fel deosebit de putere, anume puterea lui „a uita”, a lui „a avea” și a lui „a fi”. Închei acest preambul (și el atipic, pentru că a fost scris la sfârșit) cu două citate din același gânditor genial care este Mihai Șora: „Puterea lui a fi este propulsivă; puterea lui a avea este frenatoare” / „Puterea lui a uita... Desigur, există și această putere, dar este de tip negativ”. Vă asigur că nu pot fi acuzat de plagiat. Vă dau un singur argument în acest sens, anume acela că eu am îndrăzneala de a-l contrazice pe Mihai Șora: nu întotdeauna puterea lui „a uita” este de tip negativ iar asta se întâmplă atunci când „a uita” este totuna cu „a ierta”.

* * *

1. Dacă uiți răul pe care l-ai făcut, riști să-l repeți.
2. Dacă uiți binele ce ți s-a făcut, riști să nu-l faci și tu.
3. Dacă uiți răul ce ți s-a făcut, poți face din nou binele.
4. Dacă nu poți face bine(le), străduiește-te măcar să nu faci rău(l).

5. Răzună-te, dar fă-o inteligent, nu prosteste: la rău, nu răspunde cu și mai rău, ci cu mai bine, căci nimic nu descumpănește mai mult pe dușmanul tău decât binele pe care i-l faci ca răspuns la răul pe care ți l-a făcut. Asta înțeleg eu prin îndemnul christic: „Întoarce și celălalt obraz!”.

(P. S.): Nu vă speriați, ar fi extraordinar dacă eu însumi aș urma întotdeauna propriile-mi îndemnuri (cele de mai sus, dar și altele care-mi vin în minte atunci când stau față în față cu propria-mi conștiință). Dar, de cele mai multe ori, n-o fac! M-aș mulțumi uneori doar cu puterea și umilința de a recunoaște cel puțin că am greșit, sperând că voi fi iertat. Umilința - nu ca lipsă a demnității, ci ca lipsă a mândriei, smerenia scripturistică. Fiindcă mândria este primul păcat al omului! Nu ea l-a pierdut pe Lucifer? Și da, paradoxal, pentru a fi umil, pentru a te smeri, trebuie să fii puternic, lupta ta cu propria-ți mândrie este una neînchipuit de grea.

Pe de altă parte, eu cred că falsa modestie, umilința de care se face paradă este tot o formă de mândrie, de aroganță. Apoi, de foarte multe ori, ba chiar - de cele mai multe ori, noi, oamenii, una spunem și alta gândim. Există un citat celebru – „Cuvântul a fost dat omului pentru a ascunde ceea ce gândește”, care este pus ba pe seama lui Blaise Pascal, ba a lui Talleyrand, ba a lui Richelieu (vă dați seama că, pentru a rezolva „problema”, trebuie să citim tot ceea ce au scris aceste personalități). Indiferent cine este autorul, eu unul nu-i dau deloc dreptate! De ce? Fiindcă eu cred că darul comunicării verbale i-a fost dat omului tocmai pentru a spune ceea ce gândește; omul însă, l-a pervertit, semnificația lui a fost deturnată. Evanghelia după Ioan începe astfel: „La început era

Eseu în foileton

Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”. Câtă deosebire este între Cuvântul evanghelic, Cuvântul care zidește, și cuvântul folosit în mod pervers, mincinos de către om! Căci, așa cum nu putem spune orice, la fel nu ar trebui să gândim orice. Poate că, utilizând prevers limbajul (și, de cele mai multe ori asta și facem, din lașitate ori teamă, ori – și mai rău – din obișnuință devenită fel de a fi sau chiar plăcere, voluptate), putem ascunde de semenii noștri ceea ce gândim în realitate, dar cineva tot va ști întotdeauna că suntem ipocriți, de fapt – că mințim, căci ceea ce și, mai ales, cum gândim contează mai mult decât ceea ce spunem, de fapt este tot ceea ce contează, deoarece aceste aspecte ne determină în final caracterul. Iar caracterul, orice am face, nu ni-l putem ascunde, sau cel mult nu ni-l putem ascunde permanent, fiindcă el, caracterul nostru, va fi vădit tocmai de faptele noastre. Ei, și aici omul are nevoie de multă, foarte multă putere: puterea de a nu gândi ceea ce nu trebuie! Câți dintre noi ar putea spune cu mâna pe inimă că n-au gândit niciodată ceea ce nu trebuie? De exemplu, poate spune cineva că niciodată, dar niciodată în viața lui nu a avut măcar un moment în care nu s-a gândit că viața este o mare porcărie? Cine poate spune așa ceva, minte cu nerușinare! Sau că, îngrijind mult timp un părinte bolnav, nu și-a spus niciodată în gând: „Da, nu mai moare odată!”.

Un prieten, cu o aleasă cultură universitară, mi-a mărturisit odată că, de multe ori, stând la slujbă în biserică duminică, s-a surprins că gândurile lui erau cu totul în altă parte; ba, dacă se întâmpla să vadă intrând în biserică o persoană de sex opus, tânără și mai puțin îmbrăcată, nu se putea abține să n-o urmărească din priviri și să gândească chiar: „Ah, ce i-aș mai...!”. Ei, bine, eu, surprins de mărturisirea lui și de încrederea pe care mi-o arată, i-am spus că și mie mi se întâmplă exact același lucru. Da, dar până atunci eu de ce nu am spus asta nimănui? Vă mărturisesc sincer că atunci am simțit o mare ușurare și-i sunt recunoscător prietenului meu pentru mărturisirea sa.

(Continuare în numărul viitor)

ZILELE LICEULUI „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU” ȘI ZIUA EROILOR SĂRBĂTORITE LA HOREZU

Astăzi, 21 mai și mâine, 22 mai, la Liceul „Constantin Brâncoveanu” Horezu, cea mai mare instituție de învățământ din Regiunea Sud-Vest Oltenia, au loc manifestările cultural-educative și sportive „Zilele Liceului”. Manifestările cuprinse în program sunt organizate de Liceul „Constantin Brâncoveanu” Horezu, în parteneriat cu Primăria orașului, Casa de cultură, Consiliul Reprezentativ al Părinților și alte organizații din oraș, sub coordonarea Inspectoratului Școlar Județean Vâlcea și Casa Corpului Didactic Vâlcea.

Astăzi, 21 mai, în prima zi a manifestărilor, sub denumirea de „Ziua porților deschise”, a avut loc deschiderea oficială a evenimentului, prezentarea ofertei educaționale a liceului (vizitarea școlii), concursul județean de matematică „Dan Barbilian”, ediția a XV-a, concursul de pictură și expoziția de desene realizate de copii claselor pregătitoare, o expoziție de fotografii și imagini de pe Valea Loarei din Franța, crosul piticilor la care au participat elevii claselor a I-a și o expoziție de carte în limba engleză, OKIAN – Pearson Romania.

Manifestările vor continua în ziua de 22 mai cu „Gala Brâncoveanu”, programul cuprinzând; Concursul județean „Cupa Constantin Brâncoveanu” la baschet – ediția a IV-a, lansarea numărului 3 al revistei „Elevii, inventica și protecția mediului”, Simpozionul Concurs județean „Educație – Tehnologie - Progres” – ediția a V-a, prezentarea numărului 4 al revistei „Info - Tehnica”,

Simpozionul Concurs interjudețean „Brâncoveanu – pecete pe cer” – ediția a X-a cu cele 4 secțiuni: creație literară, istorie, religie și arte plastice, Concursul județean „Micii experimenterii” (fizică, biologie, chimie) – ediția a X-a, Simpozionul județean „Experimentul real, experimentul virtual” – ediția VII-a, precum și multe concursuri pentru cei mici; desene pe asfalt, pictură, recitări.

Astăzi, 21 mai, administrația publică locală din Horezu a sărbătorit Ziua Eroilor, marcând evenimentul prin depunerea de coroane de flori la cele trei monumente închinatelor celor ce s-au jertfit pentru apărarea patriei; Monumentul Eroilor Neamului din centru orașului, Monumentul Eroilor căzuți în primul război mondial din satul Romanii de jos și Monumentul Eroilor din satul Urșani. La ceremonii au participat preoții parohi din localitate care au oficiat slujbe de pomenire, veteranii de război, Antonie Aurel de

101 ani și Dăscălete Ștefan de 93 ani, consilieri locali, salariați din primărie și instituțiile din oraș, elevii ai școlilor din localitate, precum și numeroși cetățeni. În memoria celor căzuți și dispăruți pentru apărarea neamului s-a păstrat un moment de reculegere.

Referindu-se la cele două evenimente, Primarul orașului Horezu, Ilie Fârtat ne-a spus: „Sunt pe deplin mulțumit de modul în care cadrele didactice din Liceul „Constantin

Brâncoveanu” s-au implicat în acest an în organizarea unui program bine conturat și care a cuprins o diversitate de manifestări în care au fost implicați foarte mulți tineri. Multe idei au venit de la tinerii elevi, cărora țin să le mulțumesc! Îmi propun, ca, an de an, administrația publică locală să sprijine și să se implice și financiar în premiarea tinerilor elevi care se evidențiază în competițiile de cultură și sport.

În ceea ce privește cinstirea memoriei eroilor noștri căzuți pe câmpurile de luptă, în fiecare an, în momente importante pentru oraș, administrația publică locală a organizat ceremoniale menite să ne amintim cu profundă recunoștință de jertfa lor. Din păcate, numărul veteranilor de război scade an de an. La Horezu, numai doi dintre aceștia au mai putut participa la eveniment; domnul Antonie Aurel și domnul Dăscălete Ștefan. La auzul vârstei lor și a faptelor de vitejie de care au dat dovadă pe front, tinerii elevi și cei participanți la manifestările de astăzi, i-au aplaudat cu căldură, dumnealor fiind modele de viață și patriotism”.

Vasile BLIDARU

Siena

Pe trei coline pline de palate fermecate, oraș ocru, cu catedrale rafinat colorate, îmbrățișate de lumina aducătoare de belșug a Sfintei Catherina și a binecuvântătorului Sfânt Bernardin.

Clădiri bizantine, sensibilitate gotică, naturalețe, linii arăbești, eleganță chatoyantă,

chromatism încântător.

Un evantai în pantă ușoară, Piața del Campo, pavată cu cărămizi și pietre așezate în opt, semnul infinitului, adaptându-se la fântâna bucuriei, așteaptă, an de an, cavalcada cavalerilor, Palio delle Contrade.

Mulțime agitată, cântece, țipete,

steagurile cartierelor concurente, jochei, cai înaripați, așteptări agitate, bere, cârnați, vin de Toscana, Santa Cristina, la Spadaforte, servit de Alexandru din

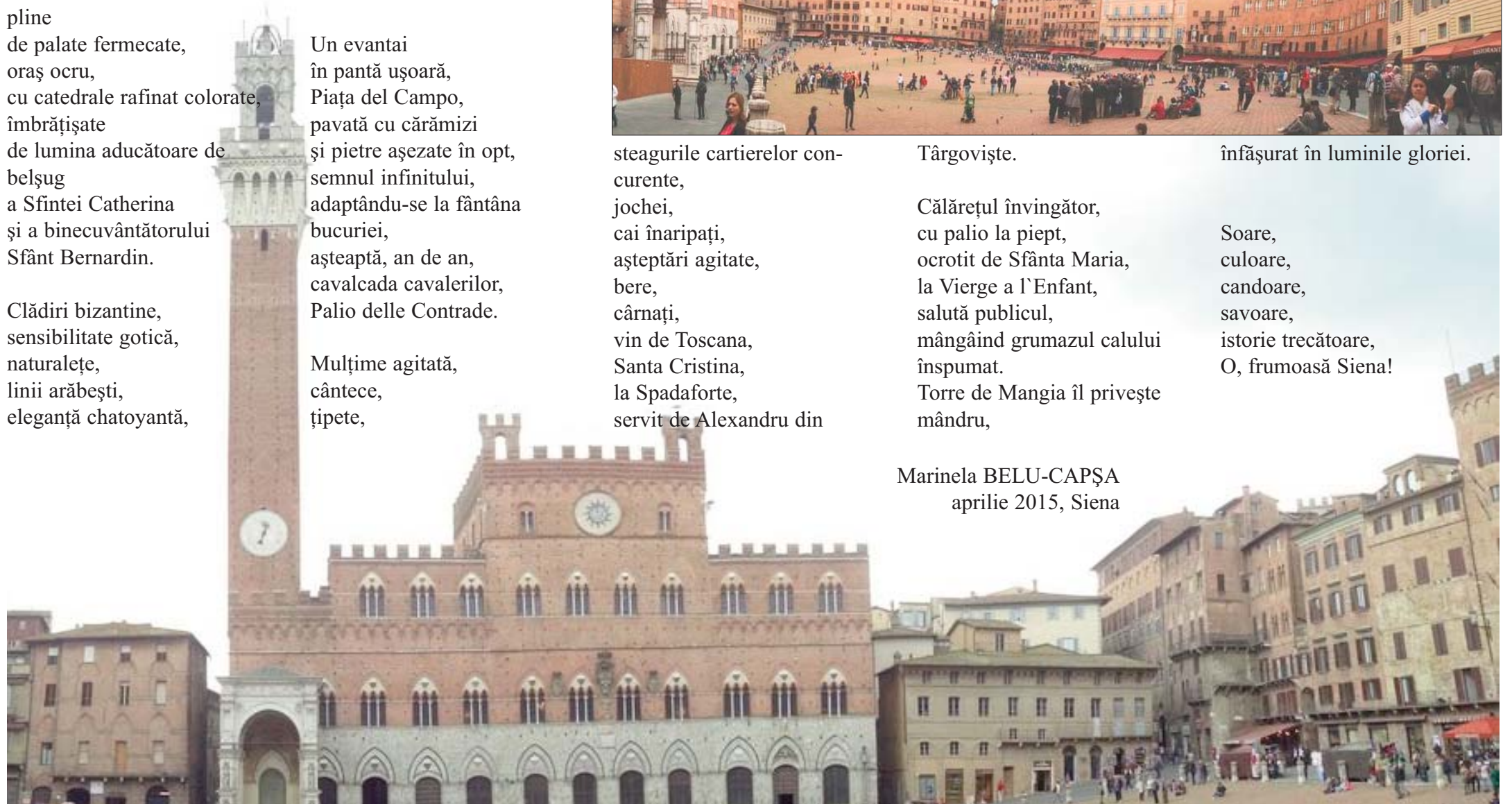
Târgoviște.

Călărețul învingător, cu palio la piept, ocrotit de Sfânta Maria, la Vierge a l'Enfant, salută publicul, mângâind grumazul calului înspumat. Torre de Mangia îl privește mândru,

înfășurat în luminile gloriei.

Soare, culoare, candoare, savoare, istorie trecătoare, O, frumoasă Siena!

Marinela BELU-CAPȘA
aprilie 2015, Siena

VÂLCEA, CAPITALA ISTORIOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

Lector univ. dr. Florian BICHIR

Într-o Românie ocupată cu operația premierului și cu pensile speciale ale parlamentarilor - asta în pauzele dintre trei scandaluri ale așa ziselor VIP-uri autohtone - a vorbi despre istorie este aproape o impietate.

Iată însă că într-o comună din Vâlcea, mai exact Prundeni, sub egida Academiei Oamenilor de Știință din România s-au desfășurat lucrările cea de-a treia ediție a Sesiunii de Comunicări și Dezbateri Științifice - Ediția 2015 - Știință, Istorie, Armata și Serviciile Speciale în apărarea României. Sufletul și inițiatorul manifestării este Ion Măldărescu, președintele Societății Culturale ARTEMIS, alături de care s-a aflat inimosul primar Ion Horăscu și col. (r) Grigore Predișor, președintele sucursalei Vâlcea a A.C.M.R.R.-S.R.I. Sesiunea a fost un regal istoriografic la care s-au prezentat eminenți cercetători, iar prefectul a fost prezent și ascultător ca la liturghie. Au vorbit o multitudine de istorici renumiți - peste 40 - pe care nu-i enumerăm din lipsă de spațiu. Ar fi nelegant să scap menționarea vreunui.

Iată, spre rușinea altor autorități locale, că cineva se încapățânează să vorbească despre istoria noastră, despre

poporul roman și culmea aroganței să și editeze anual un volum cu aceste comunicări! Ceva misterios se petrece la această zonă, în Vâlcea pentru că pe 27-28 iunie sunt din nou invitat la Râmnicu Vâlcea. De data acesta sub patronajul Academiei Oamenilor de Știință din România, Arhiepiscopia Râmnicului organizează ediția a patra a simpozionului științific „Biserica Ortodoxă și Armata României - Tradițiile conlucrării”. Sub bageta reputatului istoric prof. univ. Valentin Ciorbea de patru ani s-a înființat Centrul de Cercetare a Conlucrării Bisericii Ortodoxe cu Armata României „General Paul Teodorescu”. Un Centru unic în România care dezbate problema relațiilor dintre Armată și Biserică.

Știu veți spune că aceste simpozioane sunt orgolii locale. Simple prileje de a mângâia vanitatea organizatorilor sau bune ocazii de weekenduri. Momente colocviale urmate de sprițul de rigoare. De elogi aduse autorităților, care ce mare lucru fac? Dau și ei acolo o masă și un pahar de vin! Ei bine nu. Picătură cu picătură se face râul. Dacă mai multe localități nu ar cheltui banii pe toate prostiile din lume, inclusiv însușirea lor în largile buzunare ale aleșilor, poate aveam prilejul de dezbateri mult mai ample. Cu tradiție și înaltă ținută academică! N-am auzit de multe zone din țară

unde aleșii noștri geniali să se fi gândit la istorie ! Poate la folcloriste, la fotbal sau cine știe ce panglici colorate.

Cu siguranță în Vâlcea se întâmplă ceva. De bine, evident !

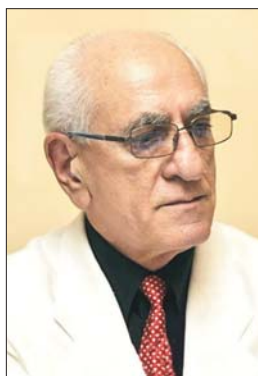
florian bichir, ion maldarescu, ion horascu, grigore predisor, valcea, prundeni

INTERESUL NAȚIONAL IMPUNE UNIREA CELOR CAPABILI SĂ CONTRIBUIE LA APĂRAREA ROMÂNIEI DE AZI

Col. (r) dr. Ion PETRESCU

România merge pe pilot automat. Primul președinte postdecembrist asistă la implozia partidului la mărirea căruia a contribuit decisiv. Al doilea președinte postdecembrist cuturează lumea încercând să țină imaginea țării la nivelul pe care l-ar merita. Al treilea președinte postdecembrist își apără cei zece ani de conducere a țării, de la o democrație incipientă la una semiconsolidată. Actualul președinte?... („Pas cu pas”, calcă în fiecare groapă ce poate dauna României - n. n. - I.M.)

Remember? 1940, anul în care România era monarhie, șeful statului era rege, vara era o invitație la iubiri frumoase, și brusc, în septembrie, Carol al II-lea a chemat nu un șef al serviciilor secrete, ci un general, pentru a salva ce a mai rămas, atunci, din România... 1989, anul în care România era republică socialistă, șeful statului era președinte, vara părea frumoasă pentru ofițeri, dar soția liderului suprem, Madama Elena Ceaușescu a decis neavansarea ofițerilor cărora le venise termenul. Brusc, în decembrie, Ceaușescu a chemat nu un șef al serviciilor secrete, ci un general, pentru a avea grijă de copiii săi, dar pierduse, din august, sprijinul forțelor armate. 2015, anul în care România pare o republică oarecum capitalistă, șeful statului tocmai a citit, pe 22 iunie - culmea ironiei istorice, dacă vă mai amintiți de Ordinul Mareșalului, din 1941 -, strategia de consolidare mai degrabă a puterii unor servicii secrete, doar vag și numai teoretic pe cea a Forțelor Armate Române și astfel președintele a pierdut de facto respectul militarilor profesioniști și din păcate, probabil, nu este departe ziua când va chema, de nevoie, ca și Carol al II-lea, ca și Ceaușescu, un general, pentru a salva ce el însuși pare a fi sacrificat cu naivitate - libertatea și democrația nemimate în România. Este liniște la Palatul Cotroceni, dar deja se simte lipsa unor consilieri de calibrul măcar național, deși provocările pe plan internațional impun bărbați de stat, nu simpli cetățeni încadrați, cum a vrut Cel de Sus, pe un stat de organizare evident simbolic. Este liniște și la Palatul

Victoria, unde premierul interimar a început prima zi de activitate convocând pe șeful SRI și pe cel al poliției naționale, armata fiind probabil un simplu instrument de comunicare cu aliații, pe timpul exercițiilor NATO, în curs de derulare. De

atâta liniște și pace, români de bună credință au găsit un loc, un timp și o tribună de liberă exprimare a unor opinii, deloc convertibile, privind istoria nemăsluită a României, prezentul ascuns de oficialii momentului și viitorul cu semnele sale de întrebare privind arena geopolitică europeană. Cum cele petrecute în acest context sunt de interes general am formulat câteva întrebări la care distinsul conațional Ion Măldărescu, un jurnalist cu un bisturiu ce taie în carne vie realitatea în care trăim, un român căruia îi pasă de/ îl doare România, a răspuns cu o franchețe memorabilă.

- La mijlocul lunii iunie ați fost unul din inițiatorii unei reuniuni aparte, care a avut loc în județul Vâlcea. Ne puteți oferi detalii privind structurile implicate, scopul întâlnirii și participanții la acțiunea respectivă? - În primul rând, mulțumiri pentru participare.

- Înainte de a intra în fluviul răspunsului, doresc să punctez câteva aspecte relevante, care țin de istoricul apropiat al seriei Sesiunilor de Comunicări Științifice: debutul s-a produs în luna mai, 2012, la Râmnicu-Vâlcea, prima ediție fiind inițiată și organizată de Societatea Culturală ART-EMIS, sub un generic sugestiv: „Basarabia 200”. Se împlineau atunci două veacuri de la primul rapt teritorial rusesc asupra pământului românesc. Câteva dintre personalitățile marcante pe care le-ați întâlnit la sesiunea din acest an ne-au onorat cu prezența domniilor lor încă de la prima ediție din 2012. A urmat o pauză de un an,

motivele financiare nefiind străine cauzei. La ediția din 2014, Academia Oamenilor de Știință din România (A.O.Ș.R.), prin Președintele ei, General (r.) Prof. univ. dr. cardiocirurg Vasile Cândea, primind argumente irefutabile că activitatea noastră merită să se desfășoare sub egida acestei înalte instituții științifice, a acordat girul desfășurării lucrărilor ediției 2014, a celei din acest an și, probabil a celor viitoare, sub egida A.O.Ș.R. Prundeni În zilele de 20-22 iunie 2014,

Primăria comunei Prundeni - marcată cu roșu, pe harta de mai sus - a oferit tot sprijinul logistic de care dispunea, primarul Ion Horăscu fiind una dintre florile rare cu care, totuși, se face primăvara în această țară. ION H.= Pe de altă parte, în lumea ostilă în care trăim, percepția este totul. Amintind cunoscuta zicere a lui Victor Eftimiu: „sunt modest, dar vreau să se știe!”, apreciez că în zilele noastre prea multă modestie și bun-simț te transformă în file de arhivă, te îngroapă într-un nedrept anonim, permițând veleitarilor să se lustruiescă pe sine în lumina reflectoarelor. Întâmpinate cu scepticism, ba chiar cu invidie și ostilitate, fără niciun sprijin al vreunui dintre oficialitățile politice locale sau instituțiile de cultură ale județului Vâlcea (știți și dumneavoastră că acel Meșter Manole contemporan, ocupant al unui fotoliu de conducere, e dispus să-și îngroape fondurile și timpul în acțiuni ce țin de imaginea lor, nu în varul și piatra culturii și a științei), mi-am asumat rolul unui Don Quijote în lupta cu morile de vânt. Dar, discret, cu perseverență și cu trudă, am reușit. La a doua ediție, mi-a sărit în ajutor temerarul primar al comunei Prundeni, Ion Horăscu, și dânsul, într-un anume chip, un fel de nebun frumos al unor vremuri alienate. Am găsit ecou la Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere S.R.I. - Sucursala Vâlcea, care, prin domnul colonel (r) Grigore Predișor, s-a raliat demersului. Pentru recenta ediție a Sesiunii de Comunicări și Dezbateri Științifice am făcut apel la o paletă largă de specialiști: istorici, oameni de știință, militari activi și rezerviști, oameni ai tranșelor

războiului invizibil, formatori de opinie etc. Recunoștință și mulțumiri adresăm A.O.Ș.R. pentru încrederea acordată. Mulțumesc garnizoanei M.Ap.N. Râmnicu-Vâlcea, Inspectoratului Județean de Jandarmi și Serviciului Județean al Arhivelor Naționale Vâlcea, pentru că ne-au onorat cu prezența, precum și Prefectului de Vâlcea, Dumitru Nicu Cornoiu, nelipsit la ultimele două ediții. Personalități destul de dificil de adunat au răspuns chemării și am convingerea că niciunul dintre domniile lor nu regretă timpul sacrificat pe altarul respectului față de adevăr și al interesului național. Toate ecurile de după eveniment confirmă că dezideratul nostru a fost împlinit, dar dacă este sau nu așa, numai dumneavoastră, participanții și auditoriul, aveți ultimul cuvânt. Reamintesc celor care au fost prezenți, dar și celor care află, poate, acum de manifestare, că, în cuvântul de deschidere am menționat: „[...] Pentru excluderea oricăror incertitudini, doresc să precizez că în cadrul sesiunii științifice care debutează astăzi - ca și în cele precedente - nu există restricții de exprimare [...], singura limitare fiind impusă de neprietenul nostru, al tuturor, Timpul. Politicul a fost declarat «Persona non grata». Unica politică admisă și promovată este cea a Neamului Românesc!». Și așa a fost!

- Pe ce fel de impact la opinia publică ați contat atunci când ați organizat recenta sesiune de comunicări științifice?

- Fiind ultima piesă a efectului de Domino declanșat în Europa anulului 1989, decembrie românească a avut multiple urmări nefaste asupra întregii populații, aruncând-o în haos, derută și manipulare în formă continuată a sfertului de veac, efectele demolatoare răsfrângându-se în mod cu totul special asupra educației tinerei generații. Nu întâmplător! Prin similitudine, adresându-se adversarilor săi, după ce a ajuns cancelar al Germaniei, Hitler afirma: „puteți fi împotriva concepțiilor mele, voi puteți proceda oricum credeți, dar copiii voștri îmi aparțin încă de pe acum!”. Tot astfel, cărmuitorii postdecembriști, împreună cu cea mai mare parte din mass-media, au contribuit din plin la manipularea cetățenilor Țării și la îndobitocirea lor, sedându-le IQ-ul, pe care l-au adus la nivelul celui al unei salamandre. Milioane de oameni au părăsit Țara, și nu de plăcere sau din simplă curiozitate față de lumea occidentală, ori din spirit aventurier, ci pentru că în România nu-și mai pot asigura supraviețuirea. Oamenii sunt dezorientați, caută răspunsuri la cauzele generatoare ale situației dezastruoase în care a fost adusă Țara de așa-zisa clasă politică. Ei caută repere. Multitudinea aceasta de aspecte, coroborate cu o atenție mărită asupra siguranței naționale și statale în aceste vremuri tulburi, în care războiul bate la poarta Europei și a României, au constituit lait motivele acestei ediții. Am scontat, nu atât pe impactul la public, cât pe efectul unor vederi, măsuri și soluții propuse de fiecare participant. Sătui până peste limite de minciunile și hoțiile politicianiste ale baronilor, mogulilor și ale găștilor de Putere păgubitoare Țării, cei prezenți la lucrări au avut prilejul să ia contact și să-i asculte pe istorici, pe trăitorii și chiar pe câțiva dintre făuritorii de Istorie contemporană.

- Meritați o bilă albă pentru că, la reuniunea din Prundeni au participat și reprezentanți activi și în rezervă ai armatei și serviciilor speciale. Nu credeți că a venit timpul ca meciul, vorba vine, între cluburile, nu cele sportive, „Steaua” și „Dinamo”, nefericit declanșat în decembrie 1989, să fie încheiat și ca urmare a faptului că interesul național impune o coagulare a celor capabili să contribuie la apărarea României de azi, în fața imprezibilului răsăritean?

- „Bila albă” vi se cuvine dumneavoastră, tuturor celor care ați răspuns invitației, ridicând un colț al vălului ce acoperă accesul cetățenilor la adevăr, oferindu-le, în același timp, explicații pe care le căutau și le așteptau, fără speranță, de multă vreme. Având ca rampă de lansare vechiul, bine-cunoscutul și permanent actualul adagiu „Divide et

impera!”, trezind „cârțițele” aflate în adormire și folosindu-se de trădarea nemernicilor autohtoni, inamicii de ieri, de azi și dintotdeauna ai României, la sfârșitul lui '89 au pus în practică un scenariu machiavelic. Dacă explozia vizibilă a fost declanșată în zilele lui decembrie 1989, mecanismele cu explozie întârziată, pregătite minuțios dinainte și plantate cu ingeniozitate în întreg ansamblul societății românești, au fost și mai sunt încă detonate periodic, adică, „la momentul potrivit”. Iar sechelele sunt catastrofale. Apelând la titlul filmului lui Giuseppe di Santis, lansat în 1951, se poate spune că în România încă „Nu-i pace sub măslini!” și nu va fi încă multă vreme. După trecerea a mai bine de un sfert de veac, operațiunea de distrugere națională și starea psihică a poporului român se manifestă precum „Mustul care fierbe”. Și va tot fierbe. Alimentate abundant și periodic cu noi „bombe mediatiche” de către regizorii reciclați ai spectacolului din 1989, orgoliile rânite, extrem de periculoase siguranței naționale, împiedică cicatrizarea rănilor și, extrem de grav, așa cum ați menționat, împiedică și „coagularea celor capabili să contribuie la apărarea României de azi”. Suntem, se pare, tributari ambițiilor politice și nu ne putem ridica la statutul celor care au înfăptuit România Mare. Tropăim cu bocancii, plini de mizerie, peste eroii-martiri ai Neamului: Decebal, Burebista, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, plăieșii apărători ai Cetății Neamului din 1686 - de care nici nu se mai vorbește la școală -, Mareșalul Ion Antonescu și primul Președinte al României (președinte-dictator, dar patriot, nu asemenea instrumentelor servile ale intereselor străine - mă refer la toți cei patru care i-au urmat în postdecembrism). Conștient că pentru aceste ultime propoziții voi avea multiple trimiteri la „origini”, îmi asum riscul! Da, acum, când zgomotul armelor se aude din ce în ce mai pronunțat, a sosit vremea ca „Steaua” și „Dinamo” - în rândul cărora există valori, există patrioți, există specialiști de mare clasă -, să-și dea mâna, să arunce trădătorii peste bord și să marșeze din nou, împreună, sub Tricolor. Va fi extrem de greu, pentru că - parcă ne-am fi întors în anii '40-'50 -, aproape toți oamenii cu puteri decizionale din țara asta sunt alogeni. Recent încheiata sesiune de comunicări s-a dorit a fi o chemare la rațiune și, la reînvierea sentimentului patriotic al tuturor românilor, un semnal de adunare sub Drapel, un altfel de „Deșteaptă-te, române!”, de la vârf în jos. Nu întâmplător tema generală a purtat genericul ȘTIINȚA, ISTORIA, ARMATA și SERVICIILE SPECIALE ÎN APĂRAREA ROMÂNIEI. ȘTIINȚA

- Cu ocazia sesiunii de comunicări științifice ați distribuit și volumul cu intervențiile invitaților de la ediția anterioară a sesiunii, din anul 2014. Credeți că asemenea culegeri de texte, extrem de bine documentate, au relevanță pentru viitor?

- Cu certitudine, acest volum-document va intra și în circuitul Bibliotecii Naționale a României, ca document de patrimoniu național și își va dovedi, în timp, utilitatea. Generațiile viitoare de istorici și cercetători vor face apel la declarațiile celebrelor istorici, academicieni și universitari care susțin cu reprezentativitate paginile cărții. Reușita dezideratului pe care mi l-am propus, este dată tocmai de înalta prestație a personalităților care au avut bunăvoința prezentării temelor și, sine die, care au justificat girul Academiei Oamenilor de Știință din România, sub auspiciile căreia s-au desfășurat lucrările edițiilor din anii 2014 și 2015. Prestigiul științific al întâlnirii de anul acesta s-a situat la un nivel ce ne onorează, deci se poate spune că „maurul și-a făcut datoria!”. În volumul respectiv, pot fi descoperite multe răspunsuri nedate public până acum unor repetate întrebări istorice și rămân cu convingerea că, elementele de noutate și de adevăr vor avea impactul scontat asupra cititorilor. - Am văzut în sală conaționali preocupați de cunoașterea istoriei naționale, dar, în egală măsură, și de înțelegerea unui viitor complex, cu provocări, în vecinătatea imediată, deloc liniștitoare. Cum comentați acest enunț? - În imensul haos mental inoculat cu premeditare, creat după fatidicul decembrie și în pofida instaurării

pe plaiurile mioritice a celui nefericit „Homo homini lupus” în deplină coabitare cu jaful comis asupra Țării, acum, la distanța celor douăzeci și cinci de ani scurși prin clepsidra unei false democrații, mai există încă Oameni cărora le pasă! Spiritul dumneavoastră de observație a remarcat interesul pentru Istorie și pentru soarta României, al celor prezenți, ceea ce confirmă că mesajul recentei Sesiuni de Comunicări a ajuns la „țintă”, iar conștientizarea asupra complexității situației delicate în care se află România va fi percepută în mod obiectiv și realist. În sală au putut fi văzuți și suficienți „observatori”. Este firesc și augural. Poate astfel, „cei de sus” vor putea înțelege că, efectul de turmă nu a cuprins întreaga masă a cetățenilor României. Parafrazându-l pe fostul Președinte al Poloniei, redus la tăcere, nu tot ce-i bun pentru structurile europene sau planetare este bun și pentru România. Specificul național trebuie respectat ca o lege sfântă. Suntem europeni, suntem pro-occidentali, dar, după opinia mea, înainte de toate suntem Români... și punctum! Reamintesc sloganul care, cu ani în urmă, ni s-a tot fluturat pe micile ecrane, pe stradă, pe frontispiciile multor instituții, aproape uitat astăzi - „Unitate în diversitate”. Să-l reînviem, așadar, uniți, în felul nostru, românesc, nu ostil, dar ferm și avertizând neprietenii că „nu mor caii când vor căinii!”. Chiar dacă acești căini - mulți, cu statut de șacali sau hiene - se adună în haite tot mai mari...

- Cui se adresează acum revista pe care o conduceți și ce priorități aveți pe agenda editorială în acest an?

- Răspunsul este în aceeași măsură simplu, dar și de o complexitate imensă: se adresează „celor care simt și gândesc românește”, îndrăznind să alătur și adagiul roman „Amor Patriae, nostra Lex!” (Iubirea de Patrie este Legea noastră!), folosit și ca subtitlu al celei de-a treia ediții a Sesiunii de Comunicări și Dezbatere Științifice. Împreună cu distinsa doamnă Maria Diana Popescu, suntem recunoscători prestigioșilor noștri colaboratori, dintre care nu lipsesc personalități de prim rang ale României. Mulțumim domniilor lor că au acceptat să fie parte din revista ART-EMIS, conștienți fiind că numai prin participarea unor „capete luminate” mesajul va putea penetra mai ușor zidurile ignoranței și va străbate mai repede calea până la cugetul și simțirea compatrioților. În cadrul momentului „In memoriam”, dinaintea începerii lucrărilor sesiunii, am menționat unele date care ar trebui declarate ca zile de doliu național: 1, 2 și 28 iunie, 23 și 30 august, 7 septembrie, 19 noiembrie și ultimele zile ale lunii decembrie. Nu insist asupra semnificației datelor menționate, dar în acest an comemorăm trecerea a 75 de ani, de la comiterea criminelor rapturi teritoriale asupra României Mari, din anul 1940: ultimatumurile sovietice din 26-28 iunie... Dictatul de la Viena din 30 august, cu atrocitățile horthyiste și Tratatul de la Craiova, din 7 septembrie, când România a cedat Cadrilaterul. De ce toate acestea? Iertăm, dar nu avem voie să uităm! Niciunul din aceste momente cruciale ale Istoriei Românilor nu va fi neglijat, cum tot așa, ne-am propus să fim strajă fără odihnă, santinele cu arma scrisului în mână pentru interesele Neamului Românesc. Criminalul Pact Hitler-Stalin nu a fost reclamat de statul român, iar consecințele sale le resimțim și astăzi. Un alt act de trădare națională!

- Sunteți optimist sau pesimist în legătură cu haosul instituțional în care se află România de azi?

- Nu sunt pesimist. Optimist, nici atât! Încerc să fiu realist. Haosul instituțional - cum l-ați enunțat dumneavoastră - este unul dintre subscenariile aceleiași operații chirurgicale decembriste, excelent asistat și instrumentat, apoi corelat programatic degradingoladei politice, astfel ca România să fie pradă sigură a unui jaf fără scrupule din afară și din interior, iar Trădărea Națională să fie instituită ca politică de stat. În acest sens - am mai afirmat și cu alte prilejuri - „Zidul de la Târgoviște” este neîncăpător. Conducerea Țării, din 1990 până astăzi, a ajuns pe mâna unor

„Terminatori” care, aflați la pupitrele decizionale, au contribuit nemijlocit la Distrugerea României pe flancurile: economic, social, militar, educațional, psihologic... Așazisa democrație a dat puterea pe mâna monștrilor și demolatorilor, care se plimbă liberi, la marginea legii și dincolo de ea. Metaforic vorbind, pentru eliminarea jefuitoarelor și a trădătorilor de țară este imperios necesară închirierea, pentru cel puțin un an de zile, a Marelui Zid Chinezesc, judecarea exigentă și dreaptă a fiecărui caz și, obligatoriu, confiscarea urgentă a averilor obținute ilicit cu trecerea lor la bugetul de stat, adică acolo de unde au fost furate.

Diplomația românească - mă întreb dacă mai există cu adevărat - este timidă, servilă chiar în politica sa externă,

limitându-se la statutul de observator inofensiv și inacceptabil, uneori doar la cel de Yes-Man! Mai grav, statul român nu reușește să-și folosească nici atuurile teritoriale, nici abilitățile. Reacția conducătorilor României se rezumă doar la chițăitul unor șoricei adresat ursului de la răsărit. Reamintesc cuvinte scrise parcă acum: „Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, neconținută, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan și am crescut între vifore. Popor de frontieră, luptam și muream pentru toți” (Mircea Eliade) și „Istoria se răzbună, repetându-se” (Nicolae Iorga). N-am învățat nimic! S-a dovedit de-a lungul secolelor că, marile reforme, marile curente s-au coagulat în jurul unei personalități puternice. România nu are

încă, mai bine zis nu i s-a permis unei asemenea personalități să iasă la rampă și, cu atât mai puțin, să se afirme. Pentru a putea dicta lejer, potențaii planetei au nevoie de marionete, de „negrii” pe plantația lor, nu de oameni demni, competenți, integri și patrioți. Recent, lichelele ale neamului au strecurat pe sub preș interzicerea scrierilor lui Eliade, Cioran și Radu Gyr. Măine cine urmează? Poate Iorga... Stat-colonie, României de astăzi îi va fi extrem de greu să se scuture de jugul ce i-a fost pus pe grumaz. Dar, nu imposibil! Strigătul lui Radu Gyr - „Ridică-te, Gheorghe! Ridică-te, Ioane!” - este inevitabil, actual și imperativ, altfel riscăm să pierim ca neam!

MIHAI SPORIȘ: „OLTENIA DE SUB MUNTE, REPERE VÂLCENE VECHI ȘI NOI”

Rațional și ordonat, dar și dând dovadă de o acribie de cercetător, Mihai Sporiș reușește printr-o culegere de eseuri convingătoare - amintiri și evocări jurnalistice, dar și peisagistice reunite în cartea „Oltenia de sub munte - Reper vâlcene vechi și noi”, să rescrie cu intenția de a reînvia dragostea de patrie, de ținuturi mirifice încărcate de istorie, despre bravi români simpli și anonimi, dar și despre unele celebrități ale trecutului și chiar ale prezentului.

Nemurirea genei poporului nostru este legată de simbolurile de pe lut - olărit, de lustruirea pietrelor din râuri, de scrijelirea arborilor, a lemnului în general dând naștere la sculpturi mai întâi naive, apoi mai elaborate, datorită simțului artistic al românului. Cu lutul metaforizat în ustensile și prin portul unguresc îngrijit, vâlceanu urnește și unește marginile.

Sub povara veacurilor precum gorunii și brazilii, oamenii locului au cititorit statornicie și înțelepciune cu fire invizibile legate de credință și divinitate, de osemintele strămoșilor din lutul oalelor și ulcioarelor; iar autorul ne prezintă istoria în pas de cioban ce-și dorește transumanța spre mântuire.

Știm că România este o țară binecuvântată, dar parcă o mai binecuvântează odată autorul menționând podoabele (darurile) făcute de D-zeu cu munți încărcăți cu păduri, dealuri pline de livezi, câmpii mănoase și oameni harnici pe măsură și temători de D-zeu, ca domnitorii lor dornici de iluminare prin cultură.

Prin dogme creative boierești unite în acțiuni de sfințire a locurilor, adăpostind sfinte moaște pentru statornicie și dăinuire a simțămintelor curate, prin cărturari și fii iluștri ce nu s-au desmințit de cinste, corectitudine, de moșneni care și-au dorit o emancipare spiritual-culturală și astfel implementarea spiritului locului în întreg arealul românesc. Oalele, ulcioarele după Mihai Sporiș slobodă un cântec despre viețuirea perpetuă a neamului, încărcată de o frumusețe morală specifică și în armonie cu imbolduri de cântec doinist, dar și de joc și voie bună. Toate acestea definesc „o țară ca o horă a micilor provincii, în care fiecare își aduce mesajul de cinstire într-un specific al exprimării inconfundabil, legat de tradiție, datină, port, rostiri cu sensuri întrepătrunse.” Autorul face referiri la nedei, ca sărbători diferite pentru diverse locuri istorice, menționează date autentice istorice legate de boierii Craiovești, care prețuia odoarele de preț, pe care le ocroteau cu sfințenie - precum moaștele Sf. Grigore Decapolitul, adăpostit în cetatea Bistriței oltene (fondată la 1492), pe vre-

mea voievodului Radu cel Mare - 1497.

Prin cronicarul Mihail Moxa aflăm despre lupta de la Rovine din 1395 a domnitorului Mircea Basarab - cel Mare (sau cel Bătrân - cu multă înțelepciune) și despre focarul de cultură de la Mănăstirea Bistrița exemplificându-o prin „Scrisoarea de înțelepciune a lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie” etc.

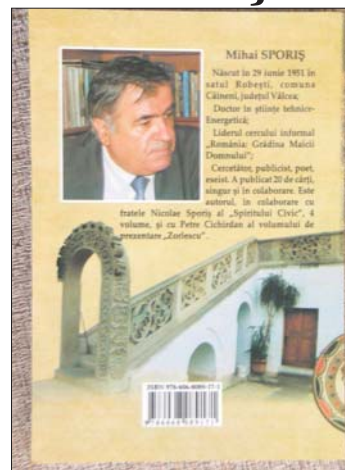
Autorul face referiri despre localitatea Costești cu cele două mănăstiri Bistrița și Arnota, despre focarul de cultură de la mănăstirea Govora și despre ctitoria lui Constantin Brâncoveanu dela Hurezi.

Temeiurile acestei cărți sunt limpezi - urmărește o ștafetă a spiritului între boierii Craiovești - stirpea Basarabă, Mircea cel Bătrân, Matei Basarab și Constantin Brâncoveanu (1714).

În demersul său, parcă pentru a da cititorului un prilej de respirație, scriitorul face referire la trovanții de la Costești, care foarte inspirat sunt numiți de cercetătorii de la Râmnicu-Vâlcea, Ghiță Procopie și Nicolae Dandăș: „înmuri în piatră închinată perfecțiunii și armoniei naturii.” Dar în diversa varietate de forme și mărimi ale trovanților, se pare că domină cele sub formă de sfere mai mult și mai puțin perfecte și de ovoide, de la câțiva milimetri și până la circa 2 metri în diametru. Se crede că ei prezintă un fenomen de respirație, de creștere și revenire, ca „o seducție și o conversație cu divinul”.

Ce să mai vorbim despre „bolovani” cărora le-a dat viață demiurgul-țaran de la Hobița Constantin Brâncuși, și le-a căutat quintesențele, înlăturând de pe ei (cu dalta) tot ce era de prisos, tot ce era balast și, având organul ideii, Brâncuși a decriptat și a extras idei, cărora le-a dat ulterior viață, creând o artă conectată perfect la natural, cu tendință spre divinitate, a dat viață simbolurilor ancestrale, sculpturile sale devenind „flori în stare de grație”, pentru umanitate, pentru viitorime, la fel cum stejarul stă mărturie mănăstirii Duntrunlemn.

„Oltenia de sub munte” este o carte de suflet, de reconstituire și punere în evidență a unor înaintași celebri ai zonei ca a savantului psiholog Dumitru Drăghicescu care a militat pentru știința cunoașterii de sine, care a sondat în adâncul psihicului poporului român și a reliefat esența intrinsecă dar și metehnele, păcatele adunate și înrădăcinate de îndoctrinări

străine impuse cu de-a sila de nenumărate contexte socio-politice. Se remarcă la autor o gândire profundă, responsabilă, imparțială cu diverse argumentări și asocieri de bun augur, ajungându-se chiar la proverbe și ziceri. Relatările sunt continue, fluente, fără sincope, pline de raționalitate, dar îmbrăcate în metafore și deși sunt convins că autorul a atins starea de grație în meseria sa de bază - energetician, a făcut-o cu aceeași dezinvoltură și în scriitura sa sub formă de : jurnal, eseu, restituiri, cronici și poeme. Autorul este un bun sintetizator al oricărui eveniment petrecut în arealul de sub munte, la care a participat, are darul de a te implica și pe tine cititor al cărții în eveni-

ment - parcă spunându-ți că ștabela necunoașterii este în totalitate fără câștigător. Meticulos și convingător, dovedește o largă cunoaștere istorică, social-politică și despre eroii generațiilor sacrificate, despre personaje din cultură, este un bun povestitor și interpret, scoțând în evidență fibra unor caractere de stâncă.

Se oprește în mod deosebit asupra însemnătății marelui Voievod Mircea cel Bătrân, care a fost recunoscut ca cel mai mare apărător din Balcani al creștinismului european astfel încât după bătălia de la Rovine îi va fi fost dedicat un Te Deum de mulțumire în catedrala Notre Dame din Paris spre știința întregului Apus.

Din aproape în aproape autorul ne aduce cu evocările până în secolul XIX, și chiar în apropierea zilelor noastre, făcând remarca unui alt Sfânt tutelar Neamului nostru Mihai Eminescu, mărturisit de o pleiadă de înalte spirite românești ca: Nicolae Iorga, Titu Maiorescu, George Călinescu, Tudor Arghezi, Constantin Noica, Petre Țuțea, Ovidiu Vuia, Dimitrie Vatamaniuc, Perpessicius, Eugen Simion și alții. Insistă cu acribie pe tradițiile locale, pe religie și armonie pe acele elemente care dau statornicie și oferă moralitate neamului. În multe descrieri este demn de Calistrat Hogaș. Autorul este caracterizat de un patriotism autentic legendar și previzionar, înălțător cu un orizont în care încap din ce în ce mai multe: cunoaștere, tradiții, simțire și duh.

A cronicărit Vasile PONEA

PRIMĂRIA BREZOI COMUNICAT DE PRESA

Primăria orașului Brezoi anunță organizarea primei ediții a SIMPOZIONULUI DE CREAȚIE ce se va desfășura în perioada 5 -15 iunie la Brezoi.

Scopul acestui proiect inițiat de pictorița Angela Tomaselli, originară din Brezoi, este alcătuirea pe parcursul mai multor veri pe Valea Lotrului a unei colecții de artă contemporană ce va fi găzduită în

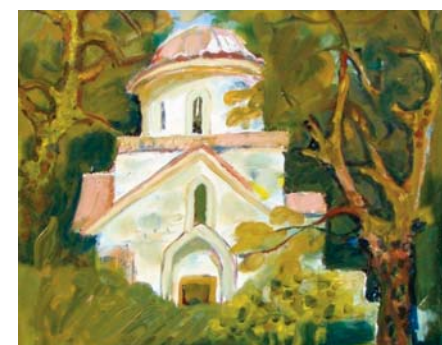
Robert Schell

viitoarea Casă de Cultură a orașului. Pentru această primă ediție au fost invitați pictori consacrați, membri ai Uniunii Artiștilor Plastici din România.

Vor veni din București: Marin Gherasim, Amalia Gherasim, Ștefan Pelmuș, Liviu Stoicoviciu, Costin Neamțu, Marinela Mantescu, Laurențiu Midvichi; din Timișoara: Suzana Fântânaru; din Târgu Mureș: Mircea Moldovan și Mana Bucur; din Deva:

Torino Bocaniciu; din Targoviște: Mihai Șerbanescu și Corneliu Drăgan, iar din Rm Valcea Gheorghe Dican.

Criticul de arta Luiza Barcan va prezenta expoziția finală cu lucrările executate în tabăra, expoziție ce va fi găzduită în sediul Primăriei Brezoi.

Angela Tomaselli

UN SFÂNT DIN PĂRȚILE OLTENIEI: IOAN VALAHUL SAU ROMÂNUL

Veniamin MICLE

Biserica Ortodoxă Română prăznuiește în fiecare an, la 12 mai, un sfânt cu totul deosebit, pe Sfântul Ioan Valahul sau Românul, care a mărturisit credința ortodoxă și virtuțile creștine, prin jertfirea propriei sale vieți. Părinții săi, oameni bine-credincioși, l-au crescut în frica lui Dumnezeu, învățându-l să se roage seara și dimineața, să postească zilele rânduite și să participe cu evlavie la sfintele slujbe săvârșite în biserică, potrivit credinței strămoșești.

Documentele greco-bizantine arată că Sfântul Ioan a fost originar din Țara Românească, unde s-a născut la anul 1644, în vremea evlaviosului domn Matei Basarab. Deși a crescut aici, istoricii au întâmpinat greutăți în a preciza regiunea de origine, întrucât toate documentele îl numesc simplu „Valahul”, iar țara sa „Valahia”, deoarece în vremea de atunci, țara și poporul român erau cunoscuți sub aceste denumiri; totuși, câțiva autori români îl numesc, pe bună dreptate, și „Românul”.

Referitor la locul de origine al Sfântului Ioan, s-au ivit două păreri, menționate și într-o corespondență a mitropolitului Iosif Gheorghian al Țării Românești (+1909), care scria: „După părerea onora, acest sfânt s-a născut în București, iar după părerea altora, în Craiova”. Printre autorii care s-au ocupat de viața Sfântului Ioan Valahul și au încercat să-i localizeze nașterea în Oltenia, menționăm pe episcopul Gherasim Timuș al Argeșului, care în lucrarea sa intitulată *Dicționar aghiografic* (1898), scria: „Ioan Românul, oltean din naștere”; afirmația, deși nejustificată de nici un document istoric, a preluat-o D. Russo, redând-o sub forma: „Oltean de naștere” (1939). Tot de la Gherasim Timuș, părerea a trecut în *Îndrumătorul pastoral* al Bisericii Ortodoxe Române (1951) și la Pr. Grigore Popescu, în *Calendar cu toți sfinții din an* (1956). Față de afirmația lui D. Russo, cercetătorul P. S. Năsturel scria contrarietate: „Nu știu de ce îl face oltean!” (1958). Totuși, noi înclinăm să-l considerăm oltean, întrucât documentele relatează că în toamna anului 1659, când turcii s-au întors din Transilvania, unde urmăriseră pe domnul român Mihnea Vodă, o ceată de ostași otomani a trecut pe Valea Oltului, făcând mari jafuri prin satele din drum lor spre Dunăre și robind mulțime de creștini nevinovați. Atunci a fost luat în robie și tânărul Ioan.

Perioada în care a trăit Sfântul Ioan Valahul a fost deosebit de grea; românii erau subjugăți de otomanii musulmani, care persecutau pe creștinii ortodocși, obligându-i să plătească dări insuportabile. În anul 1658, pe tronul Țării Românești a fost ales Mihnea al III-lea (1658–1659). Deși crescut în Seraiul turcesc, unde a petrecut multă vreme și s-a bucurat de favorurile mamei sultanului, el s-a dovedit a fi un vrednic domn creștin, apărător al țării și luptător împotriva otomanilor asupritori. Îndată ce-a ajuns domn, s-a consacrat slujirii poporului și a credinței ortodoxe, săvârșind nenumărate fapte bune: cu bani personali, eliberează pe românii căzuți în robia tătarilor păgâni; permite țăranilor să se răscumpere din robia boierilor, plătind o taxă direct domniei și putându-se înscrie printre breslași; creștin ortodox, a terminat „Mitropolia cea nouă” din București; era un caligraf renumit și un mare erudit, cunoscând mai multe limbi, precum araba, persana, turca, greaca, latina și româna; a păstrat relații cu țările creștine, încheind alianțe secrete cu principii din Transilvania, Moldova, Veneția și Roma papală, împotriva turcilor.

Ajungând în imposibilitatea de a mai plăti haraciul și birurile grele cerute de stăpânitorii turci, domnul Mihnea a pregătit eliberarea țării de sub dominația lor. În acesta scop, la începutul anului 1659 convoacă un Sinod local, format din clerici greci, bulgari și români, pentru a rezolva anumite probleme bisericesti, dar în realitate, pentru a servi planurile sale politice. La un moment dat, crezând că-i poate duce în eroare pe turci, solicită domnia tuturor celor trei provincii românești – Muntenia, Moldova și Transilvania – asigurându-i că le va plăti birurile cuvenite. Nereușind, din cauza bănuielilor tur-

cești, se înarmează pe ascuns, cu ajutorul sibienilor și a brașovenilor, făcând o coaliție antiotomană împreună cu principele Gheorghe Rákóczi al II-lea din Transilvania și domnul Constantin Șerban al Moldovei.

În toamna anului 1659, convins că a sosit momentul potrivit al eliberării, domnul Mihnea Vodă se răzvrătește împotriva asupritorilor otomani; din ordinul său, au fost uciși 2.000 de soldați turci trimiși în țară pentru a-l supraveghea, distruge oastea pașei din Silistra, atacă cetatea Giurgiu – pe atunci raia turcească – ținând-o sub asediu timp de o lună, și arde cetățile Rusciuc și Nicopole din dreapta Dunării, iar la Frătești obține o frumoasă victorie. Din nefericire, confederații săi, Rákóczi și Constantin Șerban, sunt înfrânți de oștile turcești și tătarăști intrate în țările lor din ordinul sultanului Mahomed al IV-lea.

Sultanul trimite o mare oaste de turci și tătari, împotriva domnului român. În aceste împrejurări, Mihnea ajunge la convingerea că lupta sa nu mai are sorți de izbândă și se refugiază în Transilvania, unde moare la 6 aprilie 1660. Turcii, drept răzbunare, au făcut pustiire mare în țară, arzând, jefuind și omorând bărbați și femei, tineri și bătrâni, iar la plecare, au luat cu ei și o mare mulțime de robi români.

Era în toamna anului 1659. Printre cei robiți se găsea și tânărul Ioan, care abia împlinise 15 ani. Trecând Dunărea, turcii și-au împărțit robii, luând fiecare după voie și plăcere pe cine dorea. Așa a ajuns nevinovatul Ioan în stăpânirea unui ostaș turc, rău și desfrânat. Pe lângă drumul greu, foamete și osteneală, sârmanii creștini luați în robie trebuiau să sufere bătăi și umilințe de tot felul, iar la urmă să fie siliți spre necuratele poște ale desfrânării de către stăpânii lor păgâni și tirani, stăpâniți de patimi împotriva firii.

Ioan, deși tânăr, ajunsese la măsura vârstei plinirii lui Hristos, având curăția inimii de copil, împletită cu înțelepciunea minții de bătrân. Mai mult, era voinic și înzestrat de Dumnezeu cu o nemaiîntâlnită podoabă a chipului. Frumusețea sa feciorelnică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Istanbul, oșteanul turc a vrut să-l silească spre păcatul blestemat al homosexualității. Dar tânărul s-a împotrivit, iar în vâlmășeala luptei l-a răpus pe turc, apoi a încercat să fugă. Fiind prins, a fost legat și dus la Țarigrad, unde l-au dat femeii turcului ucis; aceasta l-a prezentat în fața vizirului să-l judece, și acolo tânărul a mărturisit fără înconjur adevărul. Vizirul l-a predat atunci femeii văduve, drept pedeapsă, ca să-i fie slugă până la moarte.

Stăpâna nu i-a luat capul lui Ioan, ci l-a rânduit printre slugile sale care munceau în gospodărie; dar văzându-l frumos la înfățișare, s-a aprins de pofta diavolească a desfrânării, ca oarecând femeia dregătorului Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos. Dorindu-l cu înfocare, a încercat la început să-l ademenească cu tot felul de promisiuni, făgăduindu-i că-l va lua de soț, dacă s-ar lepăda de credința creștină și ar trece la legea lui Mahomed. Păgâna îi făgăduia bogății și desfătări nenumărate, dându-i ca pildă pe Mihnea Turcitul, care fusese și el rob la turci, dar trecând în legea mahomedană, ajunsese domnitor în Țara Românească. Ioan însă s-a împotrivit, nevrând să se lepede de credința sa. Aceste ispitiri au durat 2 ani și jumătate, după care femeia, văzând statornicia tânărului, s-a înfuriat și l-a dat eparhului cetății, care l-a aruncat în temniță, unde a fost supus la multe și înfricoșătoare chinuri.

În acest timp, femeia vizita adesea pe Ioan, gândindu-se că tânărul îi va asculta cererile și o va lua de soție. Ioan însă, asemenea unui diamant, a rămas statornic în credința sa, căutând numai spre Hristos de la Care primea putere și înțelepciune, împotrivindu-se cu tărie uneltirilor acestei noi Dalile, ca odinioară viteazul Samson, și a rămas neștrămutat în credința părinților săi și în curăția trupească.

Văzând prigonitorii îndrăznețului mărturisitor al credinței în Hristos, că nedreapta lor osteneală este zadarnică, au cerut vizirului să-l condamne la moarte. Femeia turcului ucis – ca o nouă Irodiadă, care obținuse odinioară decapitarea Sfântului Ioan Botezătorul – a cerut și ea din mâna eparhului cetății capul vrednicului mucenic. Atunci, slujitorii au scos pe

Ioan din temniță și l-au dat călailor; aceștia l-au dus spre o margine a cetății Țarigrad, la locul ce se numea Parmak-Kapi, adică Poarta Stâlpului, lângă Bezesteni sau Piața marelui bazar al neguțătorilor; aici l-au spânzurat, omorându-l în ziua de 12 mai 1662, vineri înainte de praznicul Înălțării Domnului.

Despre moaștele Sfântului Ioan Valahul nu se știe nimic. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau probabil a fost îngropat de unii creștini cucernici în vreun loc din jurul Țarigradului, unde numai Dumnezeu și Sfântul însuși știu.

Scrierea vieții și a muceniciei Sfântului Ioan Valahul s-a făcut îndată după săvârșirea sa, de învățatul grec Ioan Cariofil din Țarigrad, fiind martor ocular la pătimirea mucenicească a marelui martirului român. Acesta era un renumit credincios al Bisericii Ortodoxe din Constantinopol. Între anii 1650–1683, a deținut numeroase funcții bisericesti, dintre care menționăm pe cea de profesor și rector la școală teologică, mare predicator, mare hartofilax, mare schevofilax, mare logofăt. Ca mare logofăt avea rolul să consemneze marile evenimente din viața bisericească, cerându-i o statornică și neîntreruptă îndeletnicire, pe care a exercitat-o cu pricepere un timp îndelungat, locul principal constituindu-l scrierea vieții creștinilor care au suferit moartea mucenicească pentru credința în Hristos. Limba, în care Ioan Cariofil a scris *Viața Sfântului Ioan Valahul*, este simplă și populară, fără artificii și subtilități, așa cum s-au desfășurat chinurile. Poziția autorului i-a permis să afle toate informațiile privitoare la persoana, țara și mucenicia sfântului Ioan. A avut posibilitatea să vorbească cu cei care au văzut și auzit, și probabil cu cei care au asistat la chinurile mucenicului.

Potrivit obiceiul practicat de logofătul Ioan Cariofil de a consemna viața martirilor chiar în ziua muceniciei lor, cum constatăm din notele păstrate în *Efemeride*, privind pe ultimii doi neomartiri – Triandafilos corăbierul și Anghel din Caramanliu – care au fost consemnate imediat, credem că a scris viața Sfântului Ioan Valahul îndată după mucenicia sa, despre care probabil că s-a vorbit foarte mult în Constantinopol. *Viața Sfântului* a ajuns din Constantinopol la Muntele Athos. Acolo, călugării din două mănăstiri renumite, Xiropotam și Marea Lavră, s-au ocupat intens de colecționarea literaturii aghiografice, mergând până a le introduce în mineie, fiind traduse din greaca clasică în cea modernă.

Viața și pătimirea mucenicească a Sfântului Ioan Valahul au fost cunoscute mai întâi în mediul ortodox al creștinilor greci, datorită ostenețelor Sfântului Nicodim Aghioritul de la Muntele Athos, care tipărește, în anul 1799, la Veneția, scrierea lui Ioan Cariofil, ediție ce constituie astăzi o raritate. A doua oară, *Viața* apare la Atena, în 1856, prin purtarea de îngrijită a lui Ștefan Scatharos; ambele texte sunt perfect identice.

Credincioșii ortodocși români au cunoscut *Viața Sfântului Ioan Valahul* mult mai târziu. Abia în anul 1801 apare prima traducere în limba română, realizându-se și cea dintâi tipărire românească. Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, un cuvios monah athonit, anonim, a compus *Slujba Sfântului Mucenic Ioan Valahul*.

Evlavia credincioșilor greci s-a manifestat față de Sfântul Ioan prin încă o tipăritură, care reproduce textul *Vieții* sale, anume ceea a lui C. Dukakis din Atena, apărută în anul 1892, reproducând integral textul lui Ioan Cariofil.

Văzând cinstirea de care se bucura Sfântul Ioan Valahul, atât la credincioșii greci, dar și la cei români, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în anul 1950, ca acest nou mucenic să fie cinstit de întreaga noastră Biserică, iar în 1955 a săvârșit, pentru prima dată în istoria ei, actul canonizării cultului unor sfinți români, prăznuiți după cuviință, cu evlavie, printre care se afla și Sfântul Ioan Valahul.

În anul 1962, s-a prăznuit aniversarea a trei sute de ani de la martirizare, când cinstirea Sfântului Ioan Valahul a atins apogeul consacării desăvârșite.

BIBLIOTECA ORĂȘENEASCĂ DIN CĂLIMĂNEȘTI, „A.E. BAKONSKY”, A GĂZDUIT LANSAREA CĂRȚII FENIEI DRIVA „SCRIITORI BIBLIOTECARI, BIBLIOTECARI SCRITORII”

Pe 19 mai 2015 Biblioteca A E BACONSKY a găzduit lansarea cărții Feniei Driva cu titlul de mai sus apărută la Brăila, Editura Sf. Ierarh, 2015. Au participat cetățeni ai orașului de la poalele Coziei în fruntea cărora s-au situat, desigur, invitați de marcă între care îi amintim (doar pe cei de la prezidiu): Florinel Constantinescu, primarul Călimăneștiului, Dan Zamfirescu, cunoscutul scriitor și istoric-expert în personalitatea europeană a Domnitorului Neagoe Basarab; Augustina Sanda Constantinescu-Biblioteca Județeană; gazde au fost Fenie Driva, scriitor, și Georgeta Tănăsoaica-director al Bibliotecii Orășenești.

Georgeta Tănăsoaica: ...Un curaj extraordinar de a alcătui un dicționar. Pentru că dicționarul este documentul care rămâne. El este un material documentar pentru cel care-l studiază. Aplecată cu multă răbdare asupra fiecărui scriitor bibliotecar și bibliotecar scriitor, aceștia sunt prezentați în ordine alfabetică, și îi reprezintă cu întreaga activitate sau cu cea mai importantă parte din perioada fiecăruia, cea mai prolifică....În continuare Georgeta Tănăsoaica exemplifică prin câteva pagini despre cele mai importante personaje din cartea Feniei Driva.

Fenie Driva: ... - Mulțumesc că m-ați onorat cu prezența dumneavoastră și trebuie să mai adaug la lista prezentată de doamna Tănăsoaica că, în sală se mai află doi colegi de la Biblioteca Națională a României, familia Răducu... Domnul Marin Răducu este și pictor, și este unul dintre valoroșii participanți ai Taberei anuale de pictură „Vlaicu Ionescu”, încă de la înființarea ei. Mă simt onorată că au acceptat să vorbească despre cartea domnului Dan Zamfirescu (îl prezintă n.n) membru al Academiei Oamenilor de Știință care nu odată a venit să ne vorbească despre ctoria lui Mircea cel Mare de la Cozia, despre atestarea documentară a localității noastre și nu numai, lucru pe care-l va face și mâine de la ora 10, apoi, iată, în sală este și maica stareță de la Mănăstirea Ostrov, unde ilustrul profesor, aici de față, a ținut mai multe prelegeri despre Neagoe Basarab. Mă bucur de asemenea că în sală este și doamna Augustina Constantinescu, care a acceptat invitația mea...

Dan Zamfirescu: - ...S-ar putea ca Pământul să se învărtească, din nefericire, și cu o cultură română. Noi suntem un popor condamnat la moarte, o țară condamnată la distrugere, spun asta de douăzeci și cinci de ani. Vreo douăzeci de ani mi s-a spus că sunt nebun, iar acum a început să mi se spună că, din nefericire, am fost profet. Eu vreau să fiu profet mai departe și spun că atâta timp cât avem oameni ca dumneata (se refră la F. Driva n.n) nu vor putea să îngroape cultura română. Aceasta este concluzia pe care o dă această carte: un om care are puterea să lucreze atâția ani de zile și să facă o asemenea carte, care nu a mai fost, și, care, dacă nu o scriați dumneavoastră, probabil că o sută de ani de aici înainte nu ar fi existat. (...) Se zice că De Gaule a spus acea glumă, răspunzând, când i s-a spus că este un om de neînlocuit: - „Dragii mei cimitirele sunt pline

de oameni de neînlocuit”. E adevărat că a fost de neînlocuit sau dacă vreți a fost înlocuit de... Sarcozy și de Holland și, probabil, mai așteaptă Israelul mulți să mai trimită în locul lui De Gaule. Există lucruri pe care dacă cineva nu le face, altcineva nu le mai face în veci. Dumneavoastră ați făcut un lucru extraordinar acum, cu această carte: ne-ați dat încredere că o întreagă instituție, o întreagă forță de rezistență a acestei culturi poate fi demonstrată aici cu acești oameni care au ținut această cultură în picioare, nu cu genialități, nu cu lucruri extraordinare; faptul că au ținut-o să nu se prăbușească, pentru că problema noastră în momentul de față este a prăbușirii, nu numai a țării noastre, dacă vrem să ne mângâiem cu ceva! Eu am scris chiar acum un articol, să vedem dacă o să apară, căci eu nu public decât într-un singur ziar, la Pitești, la „Săgetătorul” căci nimeni nu are curajul să publice ce spun eu (chiar așa, dar noi ce facem? ce am făcut de câte ori am fost de față la... Călimănești, la Ostrov! n.n)! ...acolo am spus că simbolul omenirii de astăzi este acel pilot nebun, german, care s-a urcat în avion și a dus două sute de oameni la moarte (recentul accident-asesinat aviatic n.n). La ora actuală omenirea este acest avion în care, acolo sus, unde conduc, au ajuns numai nebuni; nu mai există nimeni care, în timp ce nebunul se duce să se se pișe, să-i ia locul ca să avem șansa ca în timpul acela să se salveze ceva; iertați-mi vorba, dar aceasta este situația zilei de astăzi și anume că toată această „carlingă” a omenirii este plină de nebuni. Unica mea speranță este că de doi ani și ceva, împreună cu Părintele Ioachim, actualul arhiepiscop, ne-am ocupat de Sfânta Cuvioasă Paraschiva și am studiat ce însemnează Minunea, și am ajuns la concluzia că aceasta e tot atât de reală ca și legea gravitației. Și atâta timp cât în lume mai există Minune și mai există Sfânta Paraschiva, noi încă mai putem să mai sperăm că aceasta-lumea mai are o șansă. În momentul de față se vorbește de război, Vadim (Corneliu Tudor n.n) a spus un lucru foarte bun: „războiul nu bate la ușă, sparge ușa la ora actuală”. Este o realitate, există o specie de nebuni care și-au pus în cap să împingă planeta la distrugere, iar pe noi românii ne lucrează de vreo două sute de ani... Și ne lucrează mai ales de douăzeci și cinci de ani încoace în virtutea aceluși nefericit proverb: „Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești”. Eu vin puțin îngrozit aici la dumneavoastră din atmosfera care este în București, și în lume, unde am credința încă ca va triumfa, totuși, Sfânta Paraschiva și rațiunea, și Dumnezeu. Cultura română mai poate fi încă factor de mântuire. Noica spunea: „va veni o zi când cei care se vor dori mântuiți întru cultură vor trebui să învețe românește”. De ce să învețe românește? pentru că noi avem o putere de a rezista, prin cultură, pe care puține popoare o au. Și această rezistență prin cultură este pusă la pământ de către miniștri ai culturii dintre care vreo patru sunt unguri și alți vreo trei incapabili dintr-ai noștri. A venit chiar un foarte bun prieten de-al meu, Ionuț Vulpescu, cu care am stat mulți ani lângă Ion Iliescu, l-am dădăcit, i-am făcut discursuri, dar asta este o altă socoteală, iar acum m-am dus la el și i-am spus: prietene și dragul meu, nu vin să-ți cer nimic, i-am cerut domnului Ponta printr-un memoriu

să-mi dea 10.000 de exemplare din învățăturile lui Neagoe Basarab, de ce? nu numai pentru că este un geniu uriaș al culturii române, dar și pentru că limba română, despre care s-a făcut un congres acum, la Târgu Mureș...și trebuie ca să mai salvăm ce se poate salva din limba română. Limba română are două opere mari fundamentale: una este „Cazania lui Varlaam” pe care o știe toată lumea dar n-a citit-o nimeni până nu am dat eu acum, cu doamna Stela Toma, prima ediție... Această ediție nu a fost achiziționată de nici o instituție de cultură din România, la fel ca monumentală mea carte despre Neagoe Basarab! Or, culmile limbii române sunt în lucrările acestor doi mari scriitori, Varlaam și Neagoe Basarab; așa a spus și Iorga: „egalul lui Varlaam este traducerea românească a lui Varlaam”. ...Într-adevăr le aveți pe amândouă, la una am lucrat cincizeci de ani, la alta am lucrat zece. Nici una nu a fost primită în Ministerul Culturii. Au fost foarte mulți, de douăzeci de ori mai mulți decât Ministerul Culturii, care n-au luat nici măcar un exemplar! În orice caz vreau să vă spun că în momentul de față surpriza mea cea mare a fost că, pentru Varlaam, am întâlnit în biserica noastră, pe lângă multă căldură și mult spijin, hotărâri care absolut m-au uimit. Doi oameni mi-au dat în scris că nu cumpără Varlaam. Unul a fost Anania, Dumnezeu să-l odihnească, și altul a fost Epifar. Drept care pe amândoi i-a chemat Sfântul Varlaam.... Drept care și eu am făcut o glumă: m-am dus la Părintele Arhiepiscop Ciprian și l-am întrebat: de ce ați publicat domnule Vechiul Testament, Biblia lui Anania? de ce ați făcut-o ilizibilă? și zice: taci din gură că-i smintești pe ăștia!... M-am dus la părintele Ciprian și i-am spus: părinte dumneata stai aici datorită Sfântului Varlaam! Zice: am înțeles domnule Zamfirescu, am luat și eu o sută de exemplare... Și i-am spus că am scris această carte cu dictare de Sus, am rezolvat ce nu a făcut în o sută cincizeci de ani știința românească!...am arătat toate izvoarele și cum a lucrat Varlaam, genial, și a creat creștinismul românesc. ...Și-a mai dat acordul Consiliul pentru încă două sute de exemplare!...arătându-mi că, astfel, cu o treaptă mai jos am găsit mai multă căldură. Am avut și niște surprize...Există o Arhiepiscopie care nu a vrut să ia nici un exemplar și a dat chiar și o dispoziție la protopopi să nu cumpere vreun exemplar. Mie îmi pare rău căci am auzit că omul e cam bolnav și mă tem pentru el...Vreau să vă spun, ce faceți dumneavoastră aici este unul dintre acele gesturi care mai pot salva o nație. Dumneavoastră ați arătat că această cultură nu este omorâtă, această cultură nu este a lui Pleșu, nu este a lui Patapievici, nu este a cercului de sus... Lansează unii peste două zile o carte despre protocronism, și marea lor nenorocire că omul care a lansat cea mai colosală idee naționalistă românească era nepot de rabin. Noi am făcut din asta teoria naționalistă cea mai teribilă... și mulți ne acuză de legionarism cultural; ideea nici măcar nu este legionară. Au mai fost încă câteva înainte: Tudor Vianu...culmea, este o idee chiar de a voastră, de la voi a venit. E adevărat doar că această idee a dat neamului românesc faptul că pe lângă nimic există și altceva pe lume... Ceea ce nu ne este permis, este să nu credem că noi putem

să fim ceva în lume. Ori lucrul cel mai grav pentru domniile ăștia este că cel mai mare intelectual al lumii, în secolul XX, a fost Mircea Eliade... Știți dumneavoastră că pe aici pe la noi prin Oltenia, la nuntă, se pune o prăjină mare și se unge, și cine ajunge sus să ia cârpa primește un premiu. Mircea Eliade a ridicat cultura română atât de sus încât nimeni nu reușește să mai ajungă până acolo, neavând decât o soluție: să dea cu toporul jos și să dărâme acest stâlp. ...A venit doamna Filiti: domnule am fost în Chicago, și am observat că nu ai voie să rostești numele lui Mircea Eliade, în Chicago, că ești zburat afară și nu mai calci pe acolo... Tot în Chicago sunt ăia care, când aud de Mircea Eliade îi apucă bățul. Asta înseamnă că Mircea Eliade există mai departe. De ce nu e iertat Mircea Eliade? Pentru că Mircea Eliade s-a împărtășit, așa cum mi-a mărturisit părintele Ioachim. Și Cioran, ateul de o viață întreagă, a ținut să se împărtășească și să se spovedească. Chiar dânsul l-a împărtășit la Paris. Vă spun un secret, oarecum, căci lumea nu prea îl știe dar este o realitate. Această forță a spiritului românesc care a fost afirmată de Cioran, există, n-au reușit să o anihileze încă, și asta dovedește un lucru, și anume, că în planul băătăiei spirituale neamul acesta nu este mort. Noi nu am făcut nimic rău, i-am invitat să plece acasă plătind biletul de plecare, după ce douăzeci de ani au fost stăpânii noștri. Eu am apucat ceea ce am scris în „Democrația

roșie”, am apucat epoca, cum zicea tovarășul Ceaușescu, săracul, „apartaid”! ...Generația '60 i-a trimis din cultură o leacă mai jos, adică să mai fie și o cultură română nu numai de ailanță și atunci am reușit această treabă care nu ni se iartă. Părintele Papu e cel care ne-a dat această armă și acum de câte ori oamenii vorbesc de protocronism îi apucă nebunia. Aștept să văd acum la lansare, poimâine, ce va fi cu această carte. Mă întorc la situația noastră strict de acum, cultura română trebuie să-și asume băătăia pentru salvarea neamului românesc. De aia aștept această carte. ...Eugen Simion se văita că nu avem o istorie a culturii române și o istorie a literaturii române. Ba da, era a lui Nicolae Manolescu care, am spus eu, e piatra de mormânt pe care și-a pus-o singur pe el. ...

Florinel Constantinescu: - Particip cu cea mai mare plăcere la astfel de momente. Alături de dumneavoastră am fost de atâtea ori, cam aceiași care suntem și astăzi în sală, oameni de cultură, căci eu așa vă consider pe fiecare dintre dumneavoastră, oameni care nu vin împinși sau să zic chemați de alte gânduri, ci numai din dorința vie de a participa la un astfel de moment înălțător, pentru fiecare dintre noi. Cel puțin eu, așa mă simt astăzi aici alături de dumneavoastră. Am încercat și voi încerca în continuare ca astfel de momente să fie cât mai dese la noi în oraș. Este un

mare noroc să fii primarul unei astfel de localități cu o așa istorie, așa cultură, așa oameni care știu să aprecieze cultura. Plecând de la Mănăstirea Cozia, de la Schitul Ostrov, iată Maica Stareță este aici, peste tot, sunt oameni mai mult sau mai puțin cunoscuți, dar care știu să aprecieze valorile, oamenii, așa cum este domnișoara Driva. Sigur, un om dedicat cărții și, care, o viață întreagă a făcut totul pentru a învăța cât mai mult, dar care, iată, a făcut totul pentru a învăța și pe alții sau de a aduce aceste cunoștințe în preajma câtor mai mulți dintre noi. Un dicționar este o carte. Domnule profesor eu nu aș vrea să mă refer la carte mai ales după ce ați vorbit dumneavoastră. Dar și eu, printre altele, care mi-a plăcut să citesc, umblu după dicționare, fie ele în domeniul bibliotecii, dar și în domeniul biologiei, al științelor matematice... Este cartea care îți dă cât mai multe și rapide informații. Să știți că și eu am în biblioteca mea foarte multe dicționare și, cu siguranță, îl voi avea și pe acesta. Vă mulțumesc pentru participarea la un astfel de eveniment, mulțumesc celor care au fost prezenți astăzi cu ocazia deschiderii evenimentelor consacrate zilei de naștere a localității noastre, mâine se împlinesc 627 de ani de la atestarea documentară; cu siguranță, oameni au existat și înaintea acestei atestări pe aceste meleaguri, însă este o bucurie pentru noi să știm că suntem alături de Râmnic, Jibla și alte localități...

Festivalului Național de Literatură și Artă „Rotonda Plopilor Aprinși”, Râmnicu Vâlcea, 2015

Salonul Național de Literatură și Artă „Rotonda Plopilor Aprinși”, ediția a V-a, jubiliară și Festivalul Cărții la Râmnic, ediția a II-a (20 – 23 MAI 2015) s-a deschis în data de 20.05.15 în Sala de spectacole a Consiliului Județean, una dintre cele mai bune săli-mai ales de muzică cultă- astăzi...Da ne amintim de anul 1970, când „Balșoi Teatre” din Moscova a ținut aici un spectacol muzical de răsunet și de anii 1980, când Filarmonica din Craiova cu Teodor Costin la pupitru, apoi cu Modest Cichirdan dădeau spectacole concert sâmbăta seara iar duminica, după 1986, concerte lecții gen Leonard Berstein... De data aceasta Ioan Barbu încadrat de toate oficialitățile orașului și județului, cu foarte mulți invitați de marcă în sală, a deschis manifestările festivalului care au durat patru zile. Înaltpreasfințitul Varsanufie-Arhiiepiscopul Râmnicului a ținut, primul, cuvântul domniei sale de salut...

ÎPS Varsanufie: - Domnule președinte al Consiliului Județean, onorate oficialități și stimat auditoriu, cuvântul meu cu prilejul acestei manifestări se numește „Cartea tipărită, continuitate culturală în Cetatea Râmnicului”. Tradiția culturală vâlceană nu doar în ceea ce privește cartea tipărită este strâns legată de cultura bisericească. Nu putem vorbi în Vâlcea de tradiție culturală fără a vorbi de spiritualitatea monahală din spațiul vâlcean, care a făcut posibilă dezvoltarea tiparului, a cărții tipărite, ca emblemă a Vâlciei.

În secolele XV-XVI s-au caligrafiat în mănăstirile vâlcene numeroase manuscrise slavone; un centru însemnat de caligrafie fiind cel de la mănăstirea Bistrița, unde vorbim de o adevărată „școală de copişti”, similară celor de la Neamț și Putna. În anul 1860, scriitorul, arheologul și istoricul Alexandru Odobescu a aflat la Mănăstirea Bistrița o adevărată bibliotecă, cu aproximativ 800 de volume, fiind una dintre cele mai renumite din tot Evul mediu românesc. Tot aici la Mănăstirea Bistrița a fost întemeiat primul atelier de tipografie din Țara Românească, sub conducerea ieromonahului Macarie, unde a fost tipărit în anul 1508 celebrul Liturghier și nu la Târgoviște, așa cum susținea vechea istoriografie.

În secolul următor, cartea tipărită ia un avânt deosebit, înființându-se o nouă tipografie la Govora, unde în anul 1640 este tipărită celebra Paravilă de la Govora, prin osteneala călugărului Mihail Moxa, după toate probabilitățile călugăr de la Bistrița. Acest călugăr a editat prima istorie universală în limba română, terminată în anul 1620, pe care a intitulat-o De-nceputul lumii de-ntăiu sau Cronograful Țării Românești, prezentând, de pildă, între altele, lupta lui Mircea cel Bătrân

de la Rovine (prezentare considerată a fi sursa de inspirație a lui Mihai Eminescu pentru Scrisoarea a III-a). Un alt călugăr cărturar din Vâlcea a fost în același secol Mardarie, „pisar” la Cozia, autor al unui Lexicon slavo-român, terminat în 1649.

O înflorire deosebită a cărții tipărite în Vâlcea s-a produs după anul 1705, când Sfântul Antim Ivireanul a înființat la Râmnicu Vâlcea o nouă tipografie. Însă cel care a marcat cu adevărat istoria cărții tipărite în ținutul vâlcean a fost Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. Dovadă a iubirii lui necumpănite față de carte sunt și cuvintele din testamentul său: „n-am câștigat averi sau mișelii, numai sfinte cărți”.

Fără îndoială, o realizare de excepție din timpul păstorii sale o reprezintă înființarea unei tipografii proprii, la Râmnicu-Vâlcea, în anul 1860, de sub teascurile căreia aveau să vadă lumina importante cărți de slujbă și de învățătură bisericească, pentru luminarea preoților și a credincioșilor din cuprisul eparhiei și nu numai. După cum avea să mărturisească mai târziu, tiparnița, înființată cu „bani împrumutați”, nu lucra cu mașini aduse de peste hotare, ci cu „teascuri cu anevoință, nefiind tipografie cu mașină”.

În plus, unul dintre punctele pentru care Calinic a militat întreaga sa viață de episcop a fost acela de a se scrie și vorbi „într-o limbă neaoș românească”, așa cum doriseră și vrednicii săi înaintași din scaunul episcopal de la Râmnic.

În afară de contribuțiile aduse la publicarea cărților, a purtat de grijă pentru toate tipăriturile sale, unele dintre ele fiind pefațate și împodobite cu propria-i mână

Fiind însă singura tiparniță din oraș și regiune, serviciile ei vor fi solicitate repetat de administrația urbei. În aceste condiții, la 26 ianuarie 1867, cu un an înainte de moartea sa, vlădica ia decizia de a dona tipografia, cu tot inventarul și cărțile aflate în depozit, orașului vâlcean, cu îndatorirea să poarte numele său, iar veniturile sale, jumătate să fie folosite pentru întreținerea schitului Frâsinei, iar cealaltă jumătate pentru întreținerea școlilor din Râmnic, a studenților săraci și a Seminarului. Trecută în proprietatea Primăriei, va servi o vreme scopurilor administrative ale localității, apoi se va аренда unor meșteri tipografi ca: George Nicolantin și Oprea Demetrescu. Continuitatea aceasta culturală trebuie să fie întărită și de noi cei de astăzi. Atât Biserica, cât și instituțiile statului din Vâlcea trebuie să susțină promovarea cărții tipărite. Astfel, Arhiiepiscopia noastră a încercat revigorarea editurii Arhiepiscopiei, care de la sfârșitul anului trecut a primit numele de Editura Praxis, ce are deja sub tipar câteva lucrări de o certă valoare. Prin toată activitatea noastră, ne

vom strădui să tipărim și să promovăm cartea tipărită de calitate, spre a-i cinsti pe înaintași noștri și a întări cultura râmniciană, pe cât ne stă în putere.

George Călin: - Am pregătit o lucrare mai amplă, o s-o depun la secretariatul salonului, dar o să-mi permit să spicuiască câteva idei din această lucrare amintindu-vă de Râmnicul Oraș Voievodal din timpul lui Mircea cel Bătrân. Râmnicul care devine oraș în secolul al XIV-lea, înainte de întemeierea statului feudal al Țării Românești ca urmare a procesului intern de dezvoltare a societății românești având în esență creșterea neconținută a producției și a schimbului pe piața locală, așezată pe rând prin fazele de sat, târg și oraș. Prima atestare documentară a orașului Râmnic, reședița județului Vâlcea, apare într-un act al cancelariei voievodului Mircea, la 20 mai 1388. Documentul este un act de danie prin care domnitorul dăruiește ctitoriei sale de la Cozia, printre alte privilegii, „și la Râmnic o moară, care o au adaos Dan Voevod și o vie, iar acolo, adaos dă jupânul Buda, pentru voința părintelui domnii mele, Io Radu Voevod, și Ulița, la locul Hinăteștilor, care o au dat[-o] tatăl bisearicii; și aceasta toate, ce s-au mai sus zise, să fie slobode de toate dăjdi[i]le și slujbele domnești [...] să le fie spre folosul călugărilor de aici. [...] Acest cinstit hrisov s-au scris cu porunca marelui Voevod - Ioan Mircea, și domn a toată Ungro - Vlahia, în anii 1388 (6896), luna mai, 20 dă zile”. În cuprinsul acestui act, sunt menționate și alte localități vâlcene: Călimănești, Jibla, Seaca, Orlești și Hinătești. Un alt document trimis la Râmnic la 4 septembrie 1389 întărește Mănăstirea Cozia grupul ce ținea de satul Jibla.

Vasile Tărățeanu: - Suntem aici atâția din țară sau sosiți din Basarabia, din acea parte de țară care a fost ruptă, ca și Bucovina și având aceeași istorie însângărată, ruptă fiind de la sânul țării... a luptat ani în șir, decenii, secole și încă luptă în continuare ca să revină la sânul patriei noastre istorice, România. Aș putea vorbi foarte mult despre istoria Bucovinei, depsre acea palmă de pământ referitor la care Vasile Alecsandri, marele nostru poet, spunea „veselă grădină”, iar marele nostru poet Mihai Eminescu, geniul poporului român, a zis: „N-oi uita vreodată, dulce Bucovină,/ Geniu-ți romantic, munții în lumină,/ Văile în flori,”. Și nu putea să uite pentru că cei mai frumoși ani ai copilăriei i-a petrecut în capitala dulcii Bucovine eminescene, cea care a fost socotită mulți ani la rând capitala de taină a Europei unde funcționau mai multe librării decât cărciumi. Cu părere de rău, în ultimul timp avem mai

multe cărciumi și mai puține librării și de abia acum, zilele trecute, mai precis la 10 mai am deschis noua librărie românească din Ucraina, Librăria "Mihai Eminescu", unde oamenii noștri vor putea, după patruzeci și ceva de ani de înstrăinare, sau mai mulți, dacă doar numai perioada ucraineană și sovietică, să-și procure carte românească. Sperăm că vom reuși să deschidem și o bibliotecă românească, acolo în Cernăuți, unde existau după cum a spus Paul Celan: "Oameni și cărți", și unde erau mai multe librării și multe biblioteci. Sunt și acum dar toate sunt ucrainene. Cât privește Bucovina din "Dulce Bucovină", ea a devenit dulce pentru alții și tot mai amară pentru noi, pentru că de-a lungul celor 144 de ani de înstrăinare, făcând parte din Europa dar tot înstrăinându-ne de la o zi la alta în Imperiul Habsburgic, pentru că și în acea perioadă limba română, cultura română, chiar dacă s-a dezvoltat, noi tot eram deznaționalizați într-un fel, putem spune, civilizat. Nu precum s-a întâmplat de la '40 încoace sau de la '90 încoace. Lupta bucovinenilor a fost o luptă îndelungată pentru a ieși de sub diverse jocuri și cu părere de rău am reușit să fim liberi doar 22 de ani, din 1918 până în 1940 când a avut loc acel pact, acea cădășie criminală între Hitler și Stalin, când Bucovina din nou a fost ruptă de la sânul patriei noastre și supusă iarăși unui proces îndelungat de înstrăinare. Dar datorită unor oameni care au fost deosebit de importanți în istoria Bucovinei și în primul rând aș aminti aici de distinsa familie Hurmuzachi, care au știut, și alături de ea alte familii cum a fost Morariu, să păstreze identitatea națională acolo în nordul înstrăinat al Bucovinei și în Bucovina în general, în 1918. Au fost mari personalități ale culturii noastre care au căutat să-și păstreze naționalitatea, după cum a spus Doxachi Hurmuzachi cu limbă de moarte celor cinci feciori ai lui: "aveți o singură datorie, de a păstra limba, credința și patria". Patria noi n-am putut-o apăra, știți cum s-a întâmplat în 40-44, dar ne-am zbatut de-a lungul secolelor ca să ne păstrăm în primul rând limba noastră și credința strămoșească. Întotdeauna toți cei care au venit peste noi, au căutat în mod civilizat să creeze un cordon între Imperiul Habsburgic și Galiția și, mai târziu, cei care au venit cu tancurile sovietice au căutat în primul rând ca să distrugă ființa noastră națională prin înstrăinarea noastră de limbă, de istorie, de cultură, deci de adevărata noastră ființă națională, românească. Noi însă nu facem altceva decât, precum spunea marele nostru poet, suntem români și punct. Asta a fost dorința noastră de-a lungul tuturor anilor. Și datorită unor mari personalități care în 1848 s-au refugiat la Cernăuți, precum a fost Kogălniceanu, Alexandru Ioan Cuza, precum sunt cei care vin din Ardeal, Aron Pumnul și mulți alții, care au elaborat cu Hurmuzachi acel program al unirii principatelor, apoi, mai târziu, unirea Bucovinei; prima au făcut-o basarabienii în martie, iar noi am făcut-o în ziua de 28 noiembrie 1918 când la Cernăuți s-a votat unirea Bucovinei cu patria mamă România. Cu părere de rău această unire nu a fost eficientă, a durat doar 22 de ani după cum am spus mai devreme, acum această unire se poate produce doar, și credem noi, prin Europa. Pentru că dacă va dispărea acel gard de sârmă ghimpată instalată în 1940, atunci vom intra în țară nu cu viză plătită prin invitație notarială, sperăm, atunci, că vom putea circula liber, vom putea vizita mănăstirile noastre din sudul Bucovinei sau din întreaga țară, care sunt niște piloni adevărați ai ființei noastre naționale. Și dacă limba s-a păstrat de-a lungul acelor ani, multe școli fiind închise, ea s-a păstrat numai datorită sfintelor noastre biserici și mănăstiri unde serviciile divine s-au desfășurat în limba română. Astfel noi am reușit să fim așa cum ne-a lăsat bunul Dumnezeu pe teritoriile noastre strămoșești, români. Acum, dacă în 1940 la Cernăuți existau 140 școli cu predare în limba română, în 1990 am ajuns să avem doar 92 și din 1991 de când suntem cetățeni ai Ucrainei independente și suverane am mai pierdut anual câte o școală; acum, ajungând să avem 67 de școli cu predarea obiectelor în limba română, cealaltă, devenind școli mixte în care s-au

deschis întâi câte o clasă ucraineană; cunosc lucrurile datorită părinților care au fost intimidați sau cumpărați sau știu eu cum, mai degrabă cumpărați așa cum și Bucovina a fost cumpărată la 1774 de către ambasadorul Turgut de la ruși. Astfel acum am ajuns să avem 67, în cealaltă sunt deschise clase ucrainene care s-au transformat ca un fel de Cai Troiani introduși în satele noastre, în școli. Astfel, plecând de la o clasă, anii urmatori două, trei și așa mai departe, până când clasele cu predare în limba ucraineană au ajuns mai multe și mai mari decât cele cu predare în limba română. Aceasta este situația, noi sperăm că dacă Ucraina va îndeplini toate cerințele Uniunii Europene, și ar trebui să le îndeplinească, dacă va rezista presiunii rusești, sperăm că va rezista deoarece întreaga Europă și în primul rând România, prin poporul român, sprijină aceste doleanțe ale ucrainenilor, și bine face; căci, poate doar așa va înceta acolo acea presiune de deznaționalizare din anul 1990 până acum; de fapt, aceasta neîncetând nici acum. Deschiderea Centrului Cultural Românesc „Eudoxiu Hurmuzachi”, sperăm că ne va ajuta într-o anumită măsură deoarece deschidem acolo un departament de învățământ și școli ca să putem stopa acest proces de deznaționalizare. Cu alte cuvinte, așa cum mi-am notat eu aici, este o luptă în continuare, este o istorie însângărată, pământ însângărat, pentru că și acum se întorc acasă tineri însângerați din acest război nedrept; dar, într-un fel, îi înțelegem și pe reprezentanții minorității naționale ruse reprezentată prin milioane de ruși care trăiesc acolo în estul Ucrainei și care s-au ridicat pentru a-și păstra limba lor națională și identitatea lor. Cred că aceasta se poate apăra nu cu arma în mână ci prin civilizație, prin cultură, așa cum încercăm și noi românii din Bucovina. Sperăm că acest război va înceta și tinerii noștri, mulți dintre care au plecat voluntari pentru a apăra integritatea staului Ucrainean se vor întoarce acasă, alții sunt mobilizați în al cincilea val de mobilizare, peste cinci mii de tineri au fost ridicați la pregătirea militară, repet, nu spun că sunt toți români, majoritatea sunt ucraineni, dar și noi românii suntem cotă parte din populația regiunii Cernăuți, noi suntem 200.000 de români, atâți am rămas, deși la 1774 noi reprezentam peste 80%, iar ceilalți, străinii, reprezentau care 11%, care 5%, care 7%. Acum lucrurile s-au inversat, noi de la 83% am ajuns să fim 19% conform datelor statistice.

Lilian Zamfiroiu: - Pregătisem și eu, hai să spunem, o comunicare legată de faptul că Râmnicul a fost mulți ani, și continuă să fie, o vatră de izvoare culturale perene, însă văzând că totuși ceasurile sunt înaintate pe de o parte, pe de altă parte o mare parte a publicului este format din tineri și foarte tineri, m-am gândit să mă adaptez momentului și, în sensul acesta, o să vă rog să-mi scuzați limbajul poate mai puțin academic și mai mult didactic pentru că vreau în cele câteva minute pe care le voi ocupa la acest microfon să se constituie într-o pledoarie pentru cultura vie, aici la Râmnic. Cultura vie, da acea cultură care există astăzi în zilele în care trăim, este cultura contemporană, este cultura pe care o fac semenii noștri. Cultura vie, spunea acum câțiva ani domnul academician Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor, „cultura vie de astăzi este patrimoniul de mâine”. Și să știți, că de când am auzit aceste cuvinte, pentru că până la urmă marile adevăruri există în expresii simple, te face, m-a făcut să mă gândesc: cum de nu mi-a venit mie această idee, să o spun eu. Această expresie a fost însușită doar la câteva zile și de primul ministrul de atunci, și l-a îndemnat pe primul ministru, este vorba de anii 2010-2011, să acorde o finanțare mult mai mare culturii vii, în speță revistelor culturale, muzeelor, care, oricum, deși nu reprezintă cultură vie, sunt depozite ale valorilor culturale, și nu în ultimul rând festivalurilor de diverse tipuri care se desfășoară în țară. I-am solicitat directorului Direcției Județene de Cultură de aici din Vâlcea, prietenul meu Florin Epure să-mi dea și mie o listă cu manifestările culturale care se petrec în Vâlcea pe parcursul

anului 2015. Și aș vrea să vă atrag atenția dragi elevi, în special, repet, sunt foarte multe manifestări care reflectă tocmai această cultură vie. Sunt și manifestări comemorative fără îndoială, dar dacă este să trec în revistă câteva, o fac acum: Vâlcea artistică, Festival Concurs creație artistică, Salonul național al cărții de tehnologie, Concursul național de pian „Irina Șațchi”, Festivalul Obârșia la izvor, Bibanul-ediția a VI-a, Cocoșul de Hurez, Învârtita dorului, Festivalul „Florile Govorei”, Cântecul Oltului ș.a. Sunt manifestări extrem de importante pentru ilustrarea culturii vii. Cunoașteți, bănuiesc clasicele șapte arte. Râmnicul este, zic eu, reprezentat foarte bine în cele mai multe dintre ele. Nu în toate din păcate, dar timpul este în față și poate unii dintre dumneavoastră vă veți orienta către unele dintre cele mai puțin reprezentate în Vâlcea. Nu vreau să nominalizez acum artiștii importanți, mă uit în sală și îmi dau seama că este imposibil să-i amintesc pe toți, dar începând cu artele plastice, continuând cu muzica și nu în ultimul rând ajungând la scriitori, ajungând la cei care slujesc cuvântul scris, acești oameni fac niște lucruri absolut de mare mare calitate. Iată ne aflăm la deschiderea acestei ediții a V-a a Festivalului Național de Literatură și Artă „Rotonda plopilor aprinși”. Ce este acest festival? Este o încercare pe care acest om din stânga mea o poartă de câțiva ani buni pe umerii săi de a aduna laolaltă cât mai multe valori atât născute și crescute aici, în Râmnic, cât și din alte părți ale țării sau din afara frontierelor, dar care să arate Râmnicului și râmnicenilor unde ne aflăm în acest moment. Cred că merită toată lauda domnului Ioan Barbu și credeți-mă că o spun din tot sufletul și nu ca să citez un prieten de-al meu de fapt, care după aniversarea din luna ianuarie a Curierului de Vâlcea spunea că „ne-am apucat să-l tîmâiem pe domnul Barbu”, inclusiv, referindu-se la mine. Nu, nu este o tîmâiere. Din punctul meu de vedere este efectiv un laudatio pe care îl merită cu prisosință. Și iarăși mă întorc către voi dragi tineri și vă implor chiar să onorați cu prezența voastră manifestările culturale care se petrec în Râmnicu Vâlcea pentru că sunt realmente manifestări de calitate, manifestări care au anvergură națională și efortul oamenilor care organizează aceste manifestări se vede răsplătit doar prin prezența voastră și asigurarea pentru continuitate a acestei prezențe. Aș vrea să închei aceste câteva cuvinte făcându-vă o surpriză și, credeți-mă, că este chiar o surpriză, nimeni nu știe despre ce intenționez să fac acum. Mai este un vâlcean de mare valoare pe care de fapt l-am evocat acum, care se află departe de țară în aceste momente, dar care cu sufletul este alături de noi și care dorește în această zi aniversară pentru Râmnic, ocazie cu care inaugurăm și aceste două manifestări, dorește să vă adreseze câteva cuvinte (vorbește la telefonul mobil):

- Bună ziua domnule academician Nicolae Manolescu, președinte al Uniunii Scriitorilor și în același timp ambasador al României la UNESCO. Ce doriți să adresați vâlcenilor cu această ocazie, vă rog.

(Nicolae Manolescu, vorbind la telefon) - Mai întâi vreau să spun bună ziua tuturor vâlcenilor prezenți și regret că mă aflu departe de ei. Îmi pare rău că nu pot fi acolo, din păcate așa este viața. Profitând de această dublă ocazie aniversară am să vă spun în câteva cuvinte o întâmplare legată de asemenea manifestări din Râmnicu Vâlcea și am să trag, după aceea, o învățătură din ele. Acum 40 de ani prin anii 70, dacă nu greșesc, se organizase o întrunire a primului secretar al județului, era o doamnă pe vremea aceea, vâlcenii știu mai bine cine, nu îi spun neapărat numele acum, ocazie cu care, cred, aceeași oameni care vă aflați acum, mi-au spus că Râmnicu Vâlcea a dat de-a lungul timpului peste o sută cincizeci de cântăreți, artiști, intelectuali, oameni de cultură. Rugat să spun câteva cuvinte am răspuns ca știam că Râmnicul Vâlcea stă bine la capitolul cultură...

Felix Sima, Ștefan Dumitrescu, Lilian Zamfiroiu, Vasile Tărăteanu, Andrei Călin, Gheorghe Păsat, ÎPS Varsanufie, Dumitru Cornoiu

SCRIITORUL ȘTEFAN DUMITRESCU LA „ROTONDA PLOPILOR APRINȘI”

Ne aflăm la Muzeul Satului din Râmnicu Vâlcea în ultima zi a manifestărilor desfășurate în cadrul Festivalului Național „Rotonda plopilor aprinși”-2015 pe care ziarul Curierul de Vâlcea îl organizează în fiecare an, acum fiind la ediția a V-a. Discutăm aici, hotărându-ne ad hoc, din lipsa altor mijloace media, disponibile, cu unul dintre invitați de marcă, scriitorul român Ștefan Dumitrescu născut la Valea Mare, Drăgășani, în 24 aprilie 1951; actualmente, trăind la Tulcea unde este profesor de filosofie și psihologie...

<<A urmat Facultatea de Filosofie a Universității din București în perioada 1969 – 1973. S-a remarcat deopotrivă ca poet, prozator, dramaturg, eseist, critic și istoric literar, filozof și analist politic. Scrierile sale au devenit foarte căutate și citite mai ales după câștigarea unui concurs, care i-a dat dreptul de a continua romanul lui Marin Preda, *Delirul*, vol I. Prin publicarea volumului II, apărut în anul 2004, la Editura Fortuna, a fost atins apogeul stilului său literar clasic. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și președinte al Asociației Biroul de Viitorologie București. De asemenea, a obținut diploma *Revistei de Artă și Cultură „Iosif Vulcan” din Australia*. >> (Wiki, 07 06 15)

Ștefan Dumitrescu: - Da, suntem în ziua de 23 mai 2015 la Muzeul Satului Rm Vâlcea când tocmai s-a încheiat sărbătoarea numită Rotonda Plopilor Aprinși care adună scriitori din Vâlcea, legați de Vâlcea, din toată România și la care au participat și scriitori din străinătate. A fost o întâlnire extraordinară de fertilă, a scriitorilor, a cunoașterii între noi, mulțumim lui Dumnezeu că a existat acest prilej, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că în existența mea mi-a scos în cale un om minunat, foarte curajos și cu un extraordinar simț al valorii care se numește Petre Cichirdan, este omul căruia îi acord interviul în momentul acesta.

Petre Cichirdan: - Mulțumesc, mulțumesc...cred că este totuși prea mult. Încă o dată, mulțumesc, mulțumesc în numele celor care urmează să vă asculte! Pregătiți-vă stimați telespectatori să-l urmăriți pe cel mai mare scriitor contemporan, al timpului! Înainte de a continua dați-mi voie să citez, încă, din fișa biografică aflată în acest moment pe Wikipedia...(continuare pe Cultura Ars Mundi - articol interviu). Maestre Ștefan Dumitrescu, suntem aici, în acest loc minunat, suntem după trei zile de manifestări care s-au desfășurat în numele literaturii române, ale scriitorilor români, toți membri ai USR! v-aș întreba care este situația acestei literaturi în acest moment, al anului 2015?

Ștefan Dumitrescu: - ...Așa, situația literaturii române, ca și situația culturii române, ca și situația învățământului românesc este dramatică, gravă, pentru că am asistat la o explozie-să zic așa-a mediocrităților, și la faptul că valorile nu mai pot să apară în această perioadă; or, poporul acesta a existat în istorie și va mai exista doar prin valori, prin marile sale valori; ele dau identitate acestui popor; reînnoiesc cultura română și o îmbogățesc...Situația literaturii române este foarte gravă! periculos de gravă...

Petre Cichirdan: - Recent am citit cartea dvs „Calul troian al omenirii, America” și, în ea, am desoperit o imagine extraordinară, a poporului român, desigur o transfigurare, imaginea acestui popor-mulțime călare-care plutește în amurg, așa, peste dealurile din satul natal, dealuri pe care în copilărie mergeați să atingeți cerul cu mâna; mulțime, îndreptându-se către nicăieri, imagine reluată ca un leitmotiv...imagine de un dramatism înfiorător...pe care am regăsit-o în mai multe cărți!..Confirmați observația?

Ștefan Dumitrescu: - Tema aceasta a poporului român mă obsedează, așa este; salvarea de la decădere a poporului român este marea obsesie sau marele obiectiv al biroului de viitorologie de la București. Întâmplarea a făcut să fi cunoscut în urmă cu mulți ani doi oameni minunați care ieșiseră din pușcăriile comuniste și care căutau tineri creatori, din toate dome-

niile, pe care să-i ajute să creeze și care la rândul lor, prin creațiile lor să declanșeze o renaștere spirituală a poporului român; eu am fost unul dintre tinerii aleși din această grupare, care se numește Gruparea Renașterea Românească. Oamenii aceștia m-au ajutat enorm, au crezut în mine, și oamenii aceștia au văzut în mine scriitorul care ar putea să aducă premiul Nobel pentru poporul român...Ei sunt cei care au stat la baza înființării Fundația Culturală Ajutorul Românesc, Fundația Culturală Basarabia, Fudația Culturală Poporul Român, și care sunt fundații formate de intelectuali patrioți care luptă pentru a ajuta poporul român să reziste în istorie, ei sunt cei care m-au propus pentru Premiul Nobel și care au crezut în mine...

Petre Cichirdan: - Eu atât aș vrea să vă întreb, unde vă fixați dvs., când și în ce spațiu, când ați scris „Calul troian al lumii, America”? pentru mine acest poem, timpul în care a apărut, corelația cauză, determinant - rezultat, creație pare ceva de domeniul absurdului, o operă colosală, în ce timp?! În acel moment, timp, dvs devorați totul în jur, intuiți, în timp ce alți nici nu îndrăzneau să gândească, darămite să scrie...Nichita Stănescu și alții, ca să dau un mare nume...Calul troian...când l-ați scris?

Ștefan Dumitrescu: - Dacă cineva l-ar întreba pe Nicolae Labiș cum a scris „Moartea căprioarei”, ce-a vrut să spună? copilul acela genial căruia i-am dedicat un volum pe care l-am citit în întregime la prima ședință a Cenaclului Flacăra, cred că nu ar fi știut să răspundă, cum a scris...Domnule Cichirdan, nici eu nu știu cum am scris și când, Calul troian...Vorbim de 1976, 1977...este momentul acela când s-a produs cutremurul în România; eram necăsătorit, Inspectoratul îmi dăduse o garsonieră, aveam un pat de la Internat,...în patul acela am scris poemul acesta gigant, care este mai mare ca întindere, ca număr de cuvinte, de strofe, decât Luceafărul lui Eminescu. În momentul acela nu mi-am dat seama ce sriseseam, abia peste un an când l-am întâlnit pe Nichita Stănescu, care a avut un șoc, o revelație și care mi-a zis: stai așa, ăsta este Luceafărul lui Eminescu! repetă încă odată în literatura română, Luceafărul lui Eminescu. Și, mai târziu, când l-am analizat cu mijlocele analizei literare și filosofice, eu însumi am rămas uimit de ceea ce scriesem. Cutremurat, și de măreția, dar și de profunzimea polisemantică a acestui poem...

Petre Cichirdan: - Eu am corelat cele două perioade când ați scris catrenul cu poporul român, care, iată, este motto la poem, 1970, și poemul în sine..1976, 1977! Colosal, extraordinar să scrii așa ceva în 1970 și 1977... și acestea două, catrenul și poemul, și Râsul, aceste creații se fixează în acel timp al celei mai bune perioade a României! iar tonul este funest!...să prevadă cineva soarta nefastă a României, atunci! Este de necrezut. Parcă ar fi vorbit altcineva prin dvs!

Ștefan Dumitrescu: - Da, situația în 1970 a României era foarte bună...Nu știu ce s-a întâmplat cu mine...Da, altcineva a vorbit prin mine! cred că am avut un declin, o fantă, care m-a făcut să văd în viitor. Dar nu mi-am dat seama în momentele acelea ce se întâmplă cu mine și cu cei din jurul meu. Acea strofă ....„Noi vom muri asinași/ Într-un apus de soare/ Pe țărmurile unui veac...” a fost întradevăr o revelație...

Petre Cichirdan: - Cum vă consideră cei din partida dvs, ca într-o orchestră simfonică să zicem, orchestră a culturii, scriitori, oamenii de litere...Eu de exemplu, după ce v-am cunoscut opera, după ce am cunoscut părerea oamenilor mari de cultură din Republica Moldova, din Slovenia, din Croația-dacă nu mă înșel, iată, nu societatea noastră românească v-a propus la Premiul Nobel, ci cei din afară! Cărțile dvs trebuie studiate cu lupa, trebuie cunoscute ca să ne percepem cum trebuie viitorul! Deci, nu trebuie să ne fie rușine să susținem, eu sunt unul dintre cei care fac asta, să susțin că sunteți unul dintre scriitorii mari ai lumii! Și vin cu argumentele pe care văd că le aveți acum în mână, aceste cărți noi, dar să nu le uităm pe cele

dinainte de Revoluție, poemul *Calul troian...și Râsul*, dar ca să revenim, iată romanele acestea colosale: *Delirul II* în care dvs i-ați călcat pe urme lui Marin Preda și l-ați depășit! vorbiți-ne puțin despre aceste cărți publicate după anul 2000...

Ștefan Dumitrescu: - Da, romanul *Delirul* vol. II a venit așa ca un trăsnet-din cealaltă dimensiune...Ion Cristoiu a lansat acel concurs: Cine scrie, continuarea la vol I, *Delirul* lui Marin Preda, eu am câștigat acel concurs; Ion Cristoiu, care mi-a dat acest premiu, nu l-a publicat, am auzit că a fost plătit, că i-a fost frică de evrei și de KGB care l-ar fi amenințat că dacă publică romanul va fi împușcat; omul este puțin și imoral și neserios, și nu a publicat romanul...Și abia după unsprezece ani am avut norocul să întâlnesc un om extraordinar care întâmplător era colegul meu de clasă, este vorba de prietenul nostru Emil Catrinoiu, un editor genial, care a scos niște casete bijuterii care ar fi putut să facă glorie literaturii române și a tipografilor români peste hotare...El a avut curajul să tipărească cartea...Are un simț al nașterii cărților fiindcă el are peste două sute de diplome datorite de diferite ziare, reviste, societăți ceea ce nu s-a mai întâmplat în România; nu există un alt tipograf care să construiască bijuterii...Domnule Cichirdan, volumul acesta *Delirul II* este inspirat din cealaltă dimensiune, de Marin Preda. Cazul acesta s-a mai întâmplat în literatură cu Dickens...Dickens a lăsat neterminată ultima lui carte, când a murit. În America, un tipograf s-a apucat să scrie o carte, o scria noaptea în transă. Presa a rămas uimită că respectivul tipograf continua de fapt cartea lui Dickens! De aceea zic eu că apariția *Delirului II* a fost un lucru extraordinar care s-a întâmplat în istoria literaturii române, cred eu că Preda a fost asasinat să nu scrie *Delirul II*, iată că Dumnezeu a făcut în așa fel ca *Delirul II* să se scrie și să existe în literatura română. O altă carte care am scris-o după 2000 este „Și tu vei fi văzduh” pe care am trimis-o lui Alexandru Cetățeanu din Canada, o traducere în limba engleză făcută de soția mea; Alex, care este fratele nostru și este un vâlcean extraordinar, nu a lăsat cartea din mână și mi-a spus că este un roman excepțional...După aceea mi-a apărut această carte profundă, zguduitoare, dostoevskiană, „Feodor Mihailov Dostoevski s-a sinucis la București” aș spune că nu s-a mai scris o asemenea carte în literatura română fiindcă ea este formată din trei mari părți care comunică între ele: nașterea profetului, scriitorul acela-poet din regimul comunist care este bătut de societate și căruia Dumnezeu îi relevă adevăruri cutremurătoare despre ceea ce va fi. Așa cum mie mi s-au relevat în 1970, când am scris acel catren, motto în „Calul troian...”...Din recenzia pe care ați făcut-o acestei cărți mi-am dat seama că va plăcut foarte mult...Să trecem la altă carte.

Petre Cichirdan: - Nu, nu, stați puțin...Vreau să spun ceva; eu o consider, desigur, în afara canoanelor breslei dvs scriitoricești, cu canoanele ei depășite, știți dvs ce vreau să spun, dar cartea aceasta stă pe aceeași treaptă cu marile cărți din literatura universală. Și culmea este că această glumă cu Dostoevski care s-a sinucis la București prinde foarte bine, este un lucru extraordinar pentru ficțiunea romanului; Dostoevski aduce și transmite lui Ștefan Dumitrescu, la București, condeiul de urmaș, de trucidat al unor cărți care pot depăși modelele consacrate. Dvs aveți fantezie mai mare decât Dostoevski. Iubiți mai mult viața. Este normal; trăiți alt moment. El a trăit în îngrozitoarea Rusie...Romanul acesta aduce lumină, ca și celelalte...cum am mai vorbit noi. ăsta trebuia să fie un „bestseller”, dar cu asemenea autorități este greu să judecăm literatura română...

Ștefan Dumitrescu: - Păcat că ne-am născut în România, dar, dacă ne-am născut în România să profităm de ...tragedia noastră. Să o facem fertilă. Un nou roman este acesta intitulat „Prea adânc m-ai rănit femeie”. Da știu că vă place coperta aceasta tabloul cu refuzul lui Iosif de a ceda avansurilor soției lui Potifar. Știu că vă place dar și conținutul este tot atât de atrăgător cât și coperta... Este povestea tragediei geniului românesc în muzică...care trece printr-o mare iubire; iubirea

este purificatoare. Iubirea și suferința sunt cele care-l fac să creeze o mare operă muzicală. (Are loc o intervenție a mea despre calitatea extraordinară a cărții, care zugrăvește atât de bine viața în România postbelică, scenele sunt atât de comune cu ale noastre cei care am bătut la porțile creației artistice.) Și continuă Ș.D.: cărțile acestea două, dacă ar fi traduse în limbi de circulație ar fi foarte bine primite în lumea civilizată din străinătate.

Petre Cichirdan: - Nu fac un secret din aceasta. I-am trimis „Calul troian al omenirii, America” lui Alexandru Trifu la Geneva fiindcă subiectul este de mare actualitate în lumea contemporană, acum, și nu în 1970!...El este prieten cu Costin Mioreanu, cu Horațiu Rădulescu, mari compozitori ai timpului și care reprezintă cu cinste diaspora românească de care noi, România, nu știm să profităm. Acolo, aceste grupări de români, conduse de asemenea oameni, ne reprezintă, încă, în calitatea noastră neștirbită ca a marilor înaintași.

Ștefan Dumitrescu: - Vă mulțumesc foarte mult, iarăși un roman, vă prezint, apărut recent, „Ioan Crișan și Paul Goma doi dizidenți uriași”... (...) Iată „Calul troian al omenirii, America” o carte care va fi întoarsă pe toate fețele; pe mulți o să-i uimească. Sper, probabil mesajul ei se va împlini! Aceasta

este o altă carte „Metoda ieșirii țărilor din criza mondială” ...Eu nu am nici un merit în scrierea cărților mele, meritul este al lui Dumnezeu. Destinul a dorit să scriu această carte. S-a întâmplat să întâlnesc oameni minunați în viața mea cu care am înființat Biroul de Viitorologie de la București. Este format din sociologi, psihologi, economiști, viitorologi, care ne ocupăm cu studiul viitorologiei, studiul sistemelor economice, al fenomenelor economice...Cartea aduce în prim planul gândirii românești o descoperire extraordinară...Este vorba de o metodă care face ca un stat cum este Grecia, România, să iasă din criză într-o lună!...fără să fie tăiate pensiile și salariile, cum au făcut politicienii noștri, fără să fie mărite taxele, ba din contră, ar propulsa sistemul socio economic dacă ar fi pusă în practică. O carte ca asta dacă ar fi tradusă în străinătate ar aduce României Premiul Nobel pentru economie...

Domnul Ștefan Dumitrescu a ținut să-mi facă următoarea declarație destul de incomodă pentru mine, deși l-am anunțat că nu mai am loc în memoria aparatului de filmat...

- (...) Mulțumesc că Dumnezeu mi l-a scos în cale pe prietenul și fratele meu Petre Cichirdan, care m-a uimit pur și simplu. Un om foarte curajos, clarvăzător, și căruia sufletul i-a vibrat împreună cu sufletul meu, și astfel și-a dat seama că piesele mele de teatru, romanele mele, sunt mari creații ale literaturii universale. Și eu cred că cele două romane

„...Dostoievski s-a sinucis la București”și „Prea adânc mai rănit femeie” sunt printre cele câteva mari romane care s-au scris în lume în anul 2014...Și acum vreau să vă spun câteva lucruri frate Cichirdan...Eu când am venit acum la Rm Vâlcea am venit și pentru dvs. De două, trei luni m-am aplecat asupra operei lui Petre Cichirdan și am rămas uimit, fascinat, descoperind un spirit extraordinar de mare în cultura română. Spre deosebire de dvs mie îmi sunt familiare numai literatura și filosofia, cultura, dar am descoperit un om care în cărțile lui, în recenziile lui are cunoștințe extraordinare de pictură, de sculptură, de muzică, de eseistică, de literatură...este un mare scriitor, un mare muzician, un mare pictor și toate aceste cunoștințe puse în operele lui se întâlnesc între ele, comunică între ele și dau o operă extraordinară pe care nu am mai întâlnit-o în literatura română; deci frate Petre nu am întâlnit o opră ca a ta în literatura română, care m-a fascinat, m-a dezorientat, mi-am dat seama că nu sunt pregătit să o receptez și să o pătrund...Îl rog pe bunul Dumnezeu să aibă foarte mare grijă de tine, să aibă grijă și de mine, pentru că oamenii ca noi nu sunt iubiți; rog pe bunul Dumnezeu să te ajute și să te ocrotească...să-ți dea tărie fiindcă sunt convins că peste nu mult timp vei fi acolo unde puțini oameni au ajuns...

Râmnicu Vâlcea, 23 mai 2015

GALA PREMIILOR REVISTEI „SEMN”

Pe 02 aprilie 2015 la Restaurantul Belvedere din Râmnicu Vâlcea, ca în fiecare an, poetul George Achim și Clubul Umoriștilor condus de Nichi Ursei au organizat decernarea premiilor pe anul care tocmai a trecut... Nume sonore din cultura Râmnicului și cultura vâlceană au trecut prin fața celor doi amfitrioni și și-au ridicat diplomele de excelență: Nichi Ursei, George Achim, Ion Tâlmăciu, Mihai Sporiș, Emil Catrinou, Marian Pătrașcu, Petre Cichirdan, Nelu Barbu, Gogu Rusu, Gh Cărbunescu, Nicolae Dinescu, Ion Micuț; da, mai ales activul și dinamicul Ion Micuț, epigramist, „procuror în campanie”! normal, domnia sa fiind pensionar și având timp de epigrame...dar și autorul „Alifantului”, Nelu Barbu, și nu ultimul!...deoarece premiu a luat și Constantin Poenaru, directorul „Buletinului de Istorie a Presei”, care muncește zi de zi la Curtea Constituțională a României, dar are timp și pentru mai vechea sa pasiune, ziaristica! Pentru acest „Buletin de Istorie a Presei”, C. Poenaru a primit anul acesta premiul UZPR pe 2014. Un premiu asemănător i s-a acordat și domnului primar de la Prundeni, Ion Horia Horăscu! După ce toată lumea a jucat la o loterie improvizată de G. Achim, și în care s-a câștigat, sigur, o carte, asistența a rămas impresionată de recitalul excepțional, voce și ghitară, al teribilului Marian Pascu pe care l-am trimis cu trei materiale pe Arhiva Video a revistei noastre on line, Cultura Ars Mundi!...

EPIGRAME AD-HOC SCRISE DE ION MICUȚ...LA GALA PREMIILOR

Avocatul epigramist Maria Constantin

Despre el se cam vorbește,
Că oricum îți trage țepă :
Ca epigramist înțepă,
Avocat te sărăcește.

Moșierul

Ion Tâlmăciu este baci,
La Olanu peste vaci...
Dar când vede niște craci,
Îl apucă, mii de draci.

Mic...ș-al dracu

De Poșircă, de mă iau,
Chiar de dracu o să dau,
Întrucât s-a dat golanu',
Cu toți hoții din Goranu.

După zile de post

Astăzi bem și chefuim,

Bucuroși că nu plătim,
Pentru că-l sărbătorim,
Pe amicul ... G. Achim.

Șeful meu N. Ursei

Grele vorbe pot să-i spun,
Dar mi-e șef și mă supun;
Și prin alții de aude,
Din cenaclu mă exclude.

Avocatul Maria Constantin

Și-a făcut și el căsuță
Pe-a Apusului străduță
E hazardul providenței
La ivirea impotenței.

Prietenul ... anevoie se cunoaște

Eu azi am hotărât total,
Că epigramei mă dedic,
Dar N. Ursei, ca bun amic,

Mă internează la spital.

Reciclare

Trăii să văd minunea asta,
Că-aduse Rusu mărtișoare,
Dând la colege câte-o floare,
Pe care, nu le-a vrut nevasta.

Foto: Mihai SPORIȘ

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini, când poate, ca să respecte Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetățenilor cu diverse preocupări culturale de la sat și de la oraș. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparțin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conținutului.

Tipărit la Procom, Tg. Jiu, 30 iunie 2015

Ziar de cultură realizat de SC INTOL SRL
Editura INTOL - PRESS.

Director: Petre CICHIRDAN
Consilier editorial: Constantin POENARU
Senior editor: Arhim. Veniamin MICLE
Colaboratori: Felix SIMA,
Mihai SPORIȘ,
Vasile GREVUȚU,
Simona Maria KISS
Gheorghe PANTELIMON
Adina DUMITRESCU

Tehnoredactare computerizată: Bogdan CICHIRDAN.

Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel/Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824,
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.globalartfusion.com, Revista Interferența Artelor, www.publiconline.ro, www.publictv.ro, www.pcichirdan.go.ro

Preț: 3 lei